ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 18ον
Συνδρομή Ἐξωτερικοῦ δραχμαὶ 16

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1905
ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομή Ἐξωτερικοῦ φράγκα 20

ΜΕΛΟΣ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΘΕΝ

Ἡ οὐρὰ τῶν σπονδυλωτῶν καὶ αἱ διάφοροι ταύτης χρησιμότητες.

Οἱ ποιηταὶ ἐξύμνησαν τὴν δύναμιν τοῦ λέοντος, τὴν πονηρίαν τῆς ἀλώπεκος τὴν ὡραιότητα τοῦ πτηνοῦ, ἐθαύμασαν τὴν εὐκίνητον χεῖρα τοῦ πιθήκου τὸ γλυκὺ βλέμμα τῶν μηρυκαστικῶν, τὸν λαιμὸν τοῦ κύκνου, τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντος κ. τ. λ. ἀλλ' οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐξύμνησε τὰ προσόντα τῆς οὐρᾶς.

Παρὰ τοῖς πιθήκοις ἡ οὐρὰ εἶνε μία ἐπὶ πλέον χεῖρ.

Καὶ ἀληθῶς, οὐδὲν ὄργανον παρὰ τῆς ζώοις ἀλλάσσει τοσαύτην πληθώραν σχημάτων καὶ ἀνελίσσεται εἰς τηλικαύτας μορφὰς καὶ ἐφαρμογάς. Οὐδὲν ἄλλο ὄργανον δύναται νὰ παράσχῃ πλείονας ἐκδουλεύσεις τῷ κτήτορι αὐτοῦ, ὅσον ἢ τόσον περιφρονηθεῖσα προέκτασις τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

— Καὶ ἐν τούτοις πολλὰ ἄλλα ζῷα δὲν φέρουσιν οὐράν, ἐνῷ ἔχουσι σπονδυλικὴν στήλην ἤθελεν ἀπαντήσῃ τις, ὡς ὁ γορίλλας ἢ ἄρκτος, ὁ λεγῶς, ἢ ἔλαφος κ.τ.λ. καὶ τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις μεγίστην ταύτης ἀνάγκην ἔχουσιν. Ἡ ἄρκτος θὰ εἶχεν οὕτω φοβερὸν ρόπαλον ὁ λαγὼς στήριγμα θαυμάσιον διὰ νὰ ἀναπηδᾷ ἡ ἔλαφος ὡραῖον μυϊαστήριον.

Ἐκτὸς δὲ τούτου χάνουσι πολὺ ἐκ τοῦ στολισμοῦ τούτου ὅστις πορ' ἄλλοις ζώοις εἶναι ἀξιοπρεπής.

Καὶ βεβαίως ἡ παχεῖα καὶ μυλωτὴ οὐρὰ τῶν Μάκις ἤτοι ἡμιπιθήκου τοῦ Λεμουρίου, ἢ τῆς ἀλώπεκος τοῦ σκιούρου (βερβερίτης) δὲν εἶναι ἀληθῶς λαμπροὶ λοφωτοὶ πέτασσοι; Τινὰ στεροῦνται τοῦ τοιούτου στολίσματος ὅπερ παρὰ τοῖς πρώτοις εἶναι θαυμάσιον. Αἱ ἡμέτεραι δὲ γυναῖκες προθυμοποιοῦνται μετὰ τὸν θάνατον τῶν ζώων τούτων νὰ στολίζωνται διὰ τούτων Διότι ἀληθῶς εἶναι ὡραῖα!

Ἀλλ' ἡ οὐρὰ δὲν ἐνέχει μόνον τὸ προσὸν τοῦτο, τοῦ ὡραίου ἀλλὰ καὶ τοῦ ὠφελίμου καὶ ἀκριβῶς τοῦτο θὰ ἐξετάσωμεν ἐν τοῖς ἀκολούθοις.

Παρὰ τοῖς κυσὶ ταῖς γαλαῖς καὶ τοῖς τούτοις ὁμοίοις ἡ οὐρὰ εἶναι ὄργανον ἐκφράσεως, εἷς ἐναέριος τηλέγραφος, οὗτινος αἱ κινήσεις μᾶς δηλοποιοῦν ἑκάστοτε τὴν ψυχικὴν κατάστασιν των παρασίτων τούτων

« Ἡ δύναμις τοῦ πάθους, εἶπεν ὁ Σπένσερ ἐπιδρᾷ καὶ ὑποκινεῖ τοὺς μῦς κατ' ἀν-

Ἡ οὐρὰ τῶν Καγγουρῶ εἶνε τόσον ἐκτεταμένη καὶ ἡ μυϊκὴ αὐτῆς ἰσχὺς τόσον ἀνεπτυγμένη, ὥστε χρησιμεύει ὡς ὄργανον στηρίξεως καὶ προωθήσεως.

τίστροφον λόγον τοῦ πάχους των καὶ τοῦ βάρους τῶν μερῶν, εἰς ἃ προσηρτημένα εἰσί.» Παρὰ τῷ κυνὶ καὶ τῇ γαλῇ ἡ κίνησις τῆς οὐρᾶς, καθίστησι ταύτην ἱκανὴν νὰ παράσχῃ ἀπ' ἀρχῆς ἔνδειξιν τοῦ γεννωμένου αἰσθήματος.

Εἰς τὸν κύνα ἡ ὕψωσις τῆς οὐρᾶς δηλοῖ τὴν ἡσυχίαν, τὸ καλῶς ἔχειν ἐνῷ ἡ χαμήλωσις τὴν ὑποταγήν τὸν φόβον, τὴν θλῖψιν. Αἱ διακυμαντικαὶ κινήσεις ἐκφράζουσι τὴν χαράν, τὴν προσμονὴν γεγονότος εὐαρέστου. « Ὁ κύων κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Βίκτωρος Οὐγγὼ γελᾶ διὰ τῆς οὐρᾶς του».

Ὁ ἰχνογράφος Τρανέιλλ παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γαλῆς ἑβδομήκοντα πέντε διαφόρους ἐκφράσεις ἐὰν δὲ ἔδιδε μεγαλειτέραν προσοχὴν θὰ ἀνεκάλυπτεν ἑτέρας τοσαύτας ἐν ταῖς διαφόροις στάσεσι τῆς οὐρᾶς. Διὰ τῶν ἐλαφρῶν ταλαντώσεων τοῦ ὀργάνου τούτου ἐκφράζονται οἱ θωπεῖσι, ἐνῷ διὰ τῶν ἀποτόμων καὶ σκληρῶν κινήσεων ὁ θυμός κτλ. Ἀλλὰ καὶ ὁποῖαι ἀποχρώσεις ἐν τοῖς ταλαντώσεσι ταύτοις! Ἡ οὐρὰ παρὰ τῆς ζώσις εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς, οὕτως εἰπεῖν

Ἐλλειπούσης τῆς οὐρᾶς ἡ ἔκφρασις ἐξαφανίζεται· καὶ τοῦτο συμβαίνει, εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ ἔθιμον νὰ κόπτωσι τὴν οὐρὰν τῶν γαλῶν καὶ κυνῶν καὶ παρὰ ταῖς γαλαῖς τῆς νήσου τοῦ Μάν ἐν τοῖς Ἰνδίαις. αἵτινες φέρουσι μόνον μικρὸν λείψανον οὐρᾶς, μόλις δύο ἑκατοστομέτρων μεγέθους.

Ἀλλὰ διατὶ ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμον νὰ κόπτωσι τὴν οὐρὰν τῶν κυνῶν ; Ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχεν ἄδικον νὰ πράξῃ τοῦτο εἰς τὸν κύνά του, οἱ δὲ γαιοκτήμονες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰσχυρίζοντο ὅτι πρὸς εὐκολίαν καὶ ἵνα μὴν ἐμποδίζονται εἰς τὸ κυνήγιον καὶ τὴν σύλληψιν τῶν ποντικῶν ἔπραττον τοῦτο. πλὴν οἱ ἰσχυρισμοί των οὗτοι δὲν ἔχουσι κῦρος διότι ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο ἦτο χυδαῖα πρόληψις καὶ οὐδὲν πλέον πρὸς δέ, ἰσχυρίζοντο ὅτι ἔπραττον τοῦτο ἵνα τοῖς ἀφαιρῶσι σκώληκά τινα ὅστις ἐμφωλεύει εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς καὶ ἐπιφέρει τὴν λύσσαν. Τὸ ἔθιμον μετὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐπικρατοῦσιν ἔτι καὶ σήμερον παρά τισι. Πλὴν ὁ σκώληξ οὗτος ὑφίσταται πάντοτε καὶ εἶναι τὸ ὑπάρχον νεῦρον εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς

Παρὰ τοῖς λύκοις ταῖς ἀλώπεξι καὶ ἄλλοις ἔτι ζώοις, ἡ οὐραία διάλεκτος εἶναι ἐπίσης λίαν καταληπτή. πλέον ἔτι τῶν ἀνθέων.

Ὁπόταν ὁ λέων πλήττῃ τὰ πλευρά του διὰ τῆς οὐρᾶς του τοῦτο δηλοῖ τὸν θυμόν του διὰ σημείων εὐεργετικῶν Οἱ ἀρχαῖοι λαμβάνοντες τὸ ἀποτέλεσμα δι' αἰτίαν, ἐπίστευσαν, ὅτι ὁ λέων ὁπόταν ἐξυβρίζετο, ἐξυρεθίζετο ἀμέσως αὕτω διὰ φυσικῆς θλίψεως ἢ πόνου. Εἰς τὸ ἄκρον δὲ τῆς οὐρᾶς τοῦ λέοντος κρύπτεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριχῶν μικρὸν πλῆκτρον, εἶδος χονδροῦ ὄνυχος κερατοειδοῦς λίαν αἰχμηροῦ. δι' οὗ φαίνεται κεντᾶ τὰ πλευρά, δίκην πτερνιστῆρος.

Παρὰ τοῖς μικροῖς αἰλουροειδέσιν ἡ οὐρὰ χρησιμεύει καὶ ὡς παιδιά πάντοτε ἕτοιμος καὶ πάντοτε διασκεδαστική. Αἱ μικραὶ γαλαῖ διαρκῶς παίζουσι μετὰ τῆς οὐρᾶς των καὶ τῆς μητρός των, ἣν συνήθως εὐχαριστοῦνται νὰ δάκνωσι μέχρι πόνου. ὅτε ἡ μήτηρ φωνάζει καὶ τὰς ἀποδιώκει. Τὰ μικρὰ ὅμως φαίνεται διασκεδάζουσι καὶ ἐπανέρχονται.

Ἡ οὐρὰ εἶναι παρὰ τοῖς ζώοις καὶ ὅπλον φοβερόν. Ὁ λέων δύναται δι' ἑνὸς πλήγματος ταύτης νὰ θραύσῃ τὴ κνήμην κυνηγοῦ. Ὁ κροκόδειλος διὰ τῆς ὀδοντοτῆς αὐτοῦ οὐρᾶς καταβάλει ἄνθρωπον· ἡ δὲ φάλαινα, καὶ ὁ φυσητήρ, μέγα μαστοφόρον κῆτος τῆς

Οἱ οὐϊστίτοι καὶ οἱ μάκις, τόσον συγγενεῖς τῷ πιθήκῳ ἔχουσι σχεδὸν τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς πυκνοτάτης καὶ πολυτελοῦς οὐρᾶς.

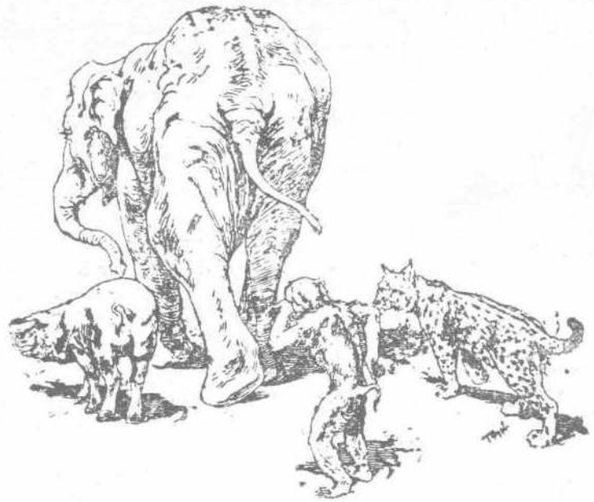

Ἐκτὸς τῶν ὠφελίμων ἢ κοσμητικῶν οὐρῶν, ὑπάρχουσι καὶ τοιαῦται ἀνωφελεῖς: Τοιαύτη εἶνε τοῦ λυγκός, τῆς ανός καὶ αἱ γελοιοδέστατοι τοῦ ἐλέφαντος καὶ μακάκου πιθήκου.

Ἰνδικῆς θαλάσσης διὰ τῆς ἰδικῆς των νὰ ἐκσφενδονίσωσιν εἰς τὸν ἀέρα λέμβον μετὰ τοῦ πληρώματός της.

Σοῦρος τις,τὸ οὐροιομαστίγιον τῆς Αἰγύπτου,ἔχει ὡς μόνον μέσον τῆς ὑπερασπίσεώς του τὴν προέκτασιν τῆς σπονδυλικῆς του στήλης. ἥτις εἶναι κατέμεστος ἐκ λεπτοτάτων ἀκανθῶν, δίκην ἰσχυροῦ ὅπλου. Ὁπόταν τὸ προσβάλῃ τις. φυσᾷ μετὰ δυνάμεως, κινεῖ τὴν οὐρὰν του πλῆττον τῇδε κακεῖσε καὶ προξενεῖ ἀμυχὰς καὶ πληγάς.

Παρὰ πολλοῖς δενδροβίοις ζώοις ἡ οὐρὰ μηκύνεται ὑπερβολικῶς καὶ εἶναι ἐν ταύτῳ ἁπλὴ καὶ ἰσχυρά. Καθίσταται δὲ ὄργανον

Ἡ εὐλύγιστος καὶ λεπτὴ οὐρὰ τῆς γαλῆς εἶνε θαυμασία διὰ τὰς ἁρμονικὰς αὐτῆς κινήσεις καὶ τερπνὸν παίγνιον διὰ τὰ γατίδια.

δρακτικὸν παραδόξως τέλειον, ὡσεὶ μία πέμπτη χεὶρ

Παρὰ τοῖς ἀμερικανικοῖς πιθήκοις. οἱ καμπτόμενοι μῦς τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς εἰσὶ τοσοῦτον ἰσχυροὶ ὥστε περιτυλίσσεται αὐτη. ὡς ἐλατήριον ὡρολογίου. κρέμανται δὲ ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ συγκρατοῦσι τὸ σῶμα μετὰ θάνατον. Ταξειδιῶται διηγοῦνται, ὅτι εὗρον ἐν Ἀμερικῇ πολλάκις τοιούτους πιθήκους ἡμι αποσυντεθημένους. καὶ κρεμαμένους ἔτι ἀπὸ τῆς οὐρᾶς.

Εὐνόητον ὅθεν καθίσταται πόσον ὠφελείας πρόξενον τοῖς εἶναι ὄργανον τοιαύτης ἰσχύος. Οσάκις δὲ οἱ κλάδοι δένδρου τινὸς ἀπέχουσιν ἀρκετὰ ἀλλήλων καὶ δὲν δύνανται οἱ πίθηκοι οὗτοι νὰ μεταβῶσιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ἀναρτῶνται διὰ τῆς οὐρᾶς κινοῦσι τὸ σῶμα των τῇδε κακῆσε ὥστε νὰ ταλαντεύηται καὶ οὕτω κατορθοῦσι νὰ συλλάβωσι τὸν ἐναντι κλάδον. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἀνάγκης ταύτης καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας περιστάσεις μεταχειρίζονται οἱ πίθηκοι τὴν δρακτικὴν οὐρὰν των

Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ζῶα κέκτηνται τοιαύτην οὐρὰν, μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. τὰ μαρσυποφόρα ὡς ὁ δίδελφυς ὁ φαλαγγιστής τὰ τρωκτικά τὰ νωδὰ ὅπως οἱ μηρμυγκοφάγοι τῆς νοτίου Ἀμερικῆς. ἑρπετὰ τινα ἐπίσης ὡς ὁ χαμαιλέων καὶ ἰχθεῖς τινες ὡς ἡ ἱπποκάμπη.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΠ. ΛΑΣΙΩΤΟΥ

ΔΡΥΣ Η ΦΕΛΛΟΦΟΡΟΣ

Τὸ ἐπικερδέστερον τῶν δασικῶν δένδρων.

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς V. Biondet ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «Ἡ Γεωργία τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας» περιγράφει τὴν πρὸ τοῦ 1820 οἰκτρὰν οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ τὴν ἀθλιότητα ἑνὸς διαμερίσματος τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν ὀρέων, τοῦ λεγομένου τῶν Μαύρων, εἰς τὰς παραθαλασσίους Ἄλπεις. Τὸ διαμέρισμα τοῦτο ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως Hyères μέχρι τοῦ νομοῦ Var, ἔχει μῆκος 150 περίπου χιλιομέτρων (ἤτοι 30 ὁδοιπορικῶν ὡρῶν) καὶ πλάτος δεκάδων τινῶν χιλιάδων μέτρων ὁρίζεται βορείως μὲν ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ, ἥτις φέρει εἰς τὴν Ἰταλίαν, νοτίως δὲ ὑπὸ τῆς μεσογείου Τὸ διαμέρισμα τοῦτο κλιματολογικῶς κατὰ πολὺ ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἀνατολικὰ ἰδία καὶ μεσημβρινὰ τῆς Ἑλλάδος διαμερίσματα. Τὸ ἔδαφος τοῦ Γαλλικοῦ διαμερίσματος τῶν Μαύρων εἶναι μᾶλλον πετρῶδες, ξηρὸν καὶ θαμνῶδες καὶ σχηματίζεται ἐκ στρωμάτων σχιστολιθικῶν, ψαμμολιθικῶν καὶ γρανιτικῶν ἐξ ὧν ἔχομεν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Πρὸ τοῦ 1820 λέγει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς τὸ Γαλλικὸν τοῦτο διαμέρισμα τῶν Μαύρων, λεγόμενον, ἄνευ βιομηχανίας τινός, ἄνευ ὁδῶν καὶ σχεδὸν ἄνευ γεωργίας, δὲν εἶχεν εἰμὶ ὀλίγα καὶ ἀραιότατα χωρία μὲ ἐλάχιστον πληθυσμὸν καὶ τοῦτον ζῶντα ἐν μεγάλῃ πενίᾳ καὶ ἀθλιότητι μετὰ δυσκολίας ἐξοικονομοῦντα καὶ αὐτὸν τὸν ξηρὸν ἄρτον κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ σικάλεως, τὴν ὁποίαν ἔσπειρον οἱ πτωχοὶ οὗτοι ἀγροῖται εἰς ἀγροὺς ἐλάχιστα γονίμους προερχομένους ἐκ τῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐκχερσώσεων διὰ μέσου τῶν θάμνων καὶ τῶν δασῶν Ὅλος σχεδὸν ὁ τόπος ἦτο θαμνώδης ἢ δασώδης. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν δάση ἐκμεταλλεύσιμα διότι ὑπῆρχον μόνον θάμνοι ἐρείκης, σπάρτων μύρτων, σχίνων, κουμαρεῶν κλ. διὰ μέσου τῶν ὁποίων σποραδικῶς ὑψοῦντο ὀλίγα δένδρα πεύκης τῆς παραθαλασσίας καὶ δρυὸς τῆς φελλοφόρου καὶ ταῦτα σύδεμίαν σχεδὸν ἀπέδιδον προσοδον ἕνεκεν ἐλλείψεως συγκοινωνίας Ἡ μόνη πρόσοδος τῶν θαμνοδῶν τούτων μερῶν ἦτο ἡ ἐκ τῆς βοσκῆς ὀλίγων ποιμνίων αἰγῶν. Ὅ,τι κυρίως χαρακτήριζε τὸ μέρος τοῦτο ἦσαν αἱ συχναὶ πυρκαϊαὶ αἱ ὁποῖαι ὅταν ἤρχιζον ἐξηκολούθουν τὸ παν νὰ καταστρέφωσι καὶ δὲν ἐσταμάτα ἄλλο αὐτὰς εἰμὴ ἡ αἰφνηδία μεταβολὴ τῆς διευθύνσεως τῶν ἀνέμων ἢ ἡ θάλασσα, διότι ἔφθανον αἱ πυρκαϊαὶ ἐρχόμεναι ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῶν βουνῶν μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς θαλάσσης. Αἱ πυρκαϊαὶ αὗται συνηθέστερον προὐξενοῦντο ὑπὸ τῶν διαφόρων ποιμένων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον οὐδὲν εἶχον νὰ χάσωσιν ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων, ἀλλὰ τοὐναντίον ὠφελοῦντο ἐκ τῆς ἀποξυλώσεως τοῦ ἐδάφους, διότι εἰς τὰ καέντα μέρη ἐφύοντο χόρτα διὰ τὰ ποίμνια αὐτῶν. Δὲν εἶχον δι' αὐτοὺς ἀξίαν οπουδαίαν δένδρα ἀνεκμετάλλευτα λόγῳ ἐλλείψεως συγκοινωνίας καὶ θάμνοι ἄγριοι. Ἀποδείξις δὲ τούτου εἶνε ὅτι ἡ κοινότης τῶν Ὑερῶν (d' Hygéres) ἐκέκτητο τόπον δασώδη καὶ θαμνώδη 50 περίπου χιλιάδων στρεμμάτων καὶ τὸ μόνον ἐκ τῆς ἐκτάσεως ταύτης εἰσόδημα τῆς κοινότητος ἐπὶ μακρὰ ἔτη δὲν ὑπερέβαινε τότε τὰς 300 δραχ. ἐτησίως, τὰς ὁποίας ἐπλήρωνον οἱ ποιμένες ὡς δικαίωμα βοσκῆς. Ἐκ τῆς βοσκῆς δὲ ἐπ' αὐτῶν ὀλίγων χιλιάδων αἰγῶν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀπολαύωσιν οἱ ποιμένες ὡς ἀκαθάριστον πρόσοδον ἐν τῇ κοινότητι ταύτῃ μεῖζονα τῶν 15—20 χιλιάδων δραχμῶν (ἤτοι 30—40 λεπτὰ κατὰ στρέμμα). Ὅταν ἀναγινώσκῃ τις ταῦτα νομίζει ὅτι περιγράφονται σημερινὰ τοιαῦτα τῆς Ἑλλάδος διαμερίσματα, καὶ γνωρίζω σχεδὸν ἀπαράλλακτα, πρὸς τὰ ἀνατολικὰ ἰδία τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος τοιαῦτα θαμνώδη μέρη ἀπεράντων σχετικῶς ἐκτάσεων, τὰς ὁποίας ἐκμεταλλεύονται διὰ τῆς βοσκῆς αἰγῶν διὰ συλλογῆς καυσοξύλων καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς ἀνθράκων τῶν ὁποίων ἡ εἰς τὰς πόλεις μεταφορὰ μόλις πληρώνει τὰ ἀγώγια τῶν λάθρα πολλάκις τὰ προϊόντα ταῦτα ἐκμεταλλευομένων πτωχῶν ἀγροτῶν. Δὲν λείπουσι δὲ παρ' ἡμῖν, χάριν τελείας ὁμοιότητος τῆς καταστάσεως ἐκείνης τῆς παλαιᾶς τοῦ Γαλλικοῦ διαμερίσματος τῶν Μαύρων, οὐδὲ αἱ συχναὶ πυρκαϊαί, τῶν ὁποίων κατὰ πᾶν σχεδὸν θέρος βλέπουσι τὸ ὡραῖον θέαμα οἱ ἐπιβάται τῶν πλοίων, τῶν διερχομένων πλησίων τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ μήπως τοῦτ' αὐτὸ δὲν συμβαίνει εἰς πλεῖστα τῆς Ἑλλάδος ὀρεινά, θαμνώδη καὶ δασώδη μέρη;

Ἀλλ' ἡ κατάστασις ἐκείνη τῆς πενίας καὶ τῆς ἀθλιότητης ἡ ἐπικρατοῦσα τότε ἐν τῷ Γαλλικῷ διαμερίσματι τῶν Μαύρων δὲν διήρκεσεν εἰμὴ μέχρι τοῦ 1820. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μία σπουδαία οἰκονομικὴ ἐπανάστασις ἔλαβεν εἰς τὰ μέρη ταῦτα χώραν ἀναγνωρισθείσης τῆς μεγάλης προσόδου, τὴν ὁποίαν δίδει ἡ φελλοφόρος δρῦς, ἡ μέχρι τότε παρέχουσα ὕλην μόνον διὰ τὴν βόσκησιν τῶν αἰγῶν καὶ διὰ τὰς πυρκαϊάς, ὡς καὶ ξύλα διὰ τὰς ἑστίας τῶν ποιμένων. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἡ Γαλλία ἠγόραζεν ἐξ Ἱσπανίας τὸν φελλόν, τοῦ ὁποίου τόσον ἄφθονος γίνεται πανταχοῦ χρῆσις διὰ πώματα φιαλῶν καὶ βαρελίων ἐν τοῖς βιομηχανίαις τῆς οἰνοποιίας τῆς οἰνοπνευματοποιίας τῆς φαρμακευτικῆς διὰ τὴν πιλοποιίαν, δι' ἰδικὰ ὑποδήματα, δι' εἰδικὰ ἐκ φελοῦ, κόνεις κλ. Σήμερον ἡ Γαλλία ὄχι μόνον ἐπορκεῖ εἰς ἑαυτὴν ἐκ τοῦ φελλοῦ τὸν ὁποῖον παράγει, ἀλλὰ καὶ ἐξάγει τοιοῦτον ἀξίας πολλῶν κατ' ἔτος ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ἐκ δασῶν φελλοφόρου δρυὸς τὰ ὁποῖα κέκτηται ἐν τῷ ὀρεινῷ διαμερίσματι τῶν Μαύρων, ἐν Κορσικῇ καὶ ἐν Ἀλγερίᾳ ὡς κέκτηται ἀνέκαθεν δάση δρυὸς καὶ ἡ Ἱσπανία καὶ ἐν γένει τὰ πρὸς τὴν Μεσόγειον μέρη τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Βορείου Ἀφρικῆς. Τὸ διαμέρισμα τῶν Μαύρων τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν τῆς ἀθλιότητος πρὸ τοῦ 1820 τόσον ζοφερὰ περιγράφεται κατατάσσεται σήμερον μεταξὺ τῆν πλουσίων καὶ μᾶλλον πεπολιτισμένων τῆς Γαλλίας Ὅλοι οἱ θάμνοι ἐξερριζώθησαν, τὰ μεμονωμένα ἄλλοτε καὶ ἀραιὰ τῆς φελλοφόρου δρυὸς δένδρα ἀποτελοῦσι σήμερον πλούσια δάση πυκνὰ ἰδιωτικὰ ἐκ τοῦ πολυτίμου τούτου δένδρου ἀποτελούμενα ὡς καὶ πεύκης τῆς παραθαλασσίου παραγωγοῦ ἀφθόνου ρητίνης. Ὁ πληθυσμὸς εἰς τὰ μέρη ταῦτα τοῦτ αὐτὸ ἐδεκαπλασιάσθη ἔκτοτε καὶ ἀπολαύει ὅλων τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ. Μόνον τὸ ἐνοίκιον τῶν γαιῶν ὅπου φύεται ἡ φελλοφόρος δρῦς ἀνέρχεται σήμερον εἰς 10 φρ χρ. ἐτησίως κατὰ στρέμμα καὶ ἡ τοιαύτη γῆ τιμᾶται ἀντὶ 200 φρ τὸ στρέμμα, ὅταν εἶναι φυτευμένη μὲ δρεῖς φελλοφόρους, ἐνῷ πρότερον μὲ 10 φρ. ἠγοράζετο ἐκεῖ ἐν στρέμμα γῆς καὶ τὸ ἐνοίκιον ταύτης δὲν ἔφθανε τὰ 50 λεπτὰ κατὰ στρέμμα. Τὸ θαῦμα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν φελλοφόρον δρῦν, τὴν ὁποίαν ἐπολλαπλασίασαν διὰ σπορᾶς, ἀφ' οὗ ἐξερρίζωσαν ὅλους τοὺς ἀγρίους θάμνους, οἱ ὁποῖοι ἐπνιγον καὶ τὰ ὀλίγα καὶ σποραδικῶς σωζόμενα αὐτοφυῆ δένδρα τοῦ πο υτίμου τούτου εἴδους. Ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὴν κλιματολογικὴν ζώνην τοῦ ἀρίστου τούτου δένδρου τὸ ὁποῖον εὐδοκιμεῖ, ὅπου καὶ ἡ ἐλαία καὶ ἐπὶ ἐδάφους ψαμμολιθικοῦ σχιστώδους καὶ γρανιτικοῦ, οἷα ἔχομεν, ὡς γνωστὸν ἐν Ἑλλάδι, εἰς ἑκατομμύρια στρεμμάτων. Καὶ ἐνῷ ἠδυνάμεθα καὶ νὰ ἐξάγωμεν φελλὸν εἰς ἄλλας χώρας, ἡμεῖς εἰσάγομεν ὅλον τὸν φελλόν, τοῦ ὁποίου τόσῳ ἄφθονον χρῆσιν ποιούμεθα ἐν τῇ οἰνοποιΐᾳ οἰνοπνευματοποιΐᾳ, ἐν τῇ φαρμακευτικῇ, ἐν τῇ πιλοποιΐᾳ κλ. ἀγοράζοντες τοῦτον ἔξωθεν Ἡ φελλοφόρος δρῦς ἀποδίδει μετὰ τὴν κάλυψιν ὅλων τῶν ἐξόδων τῆς καλλιεργείας πρόσοδον ἐτησίαν καθαρὰν περίπου 10 φρ χρ. τὸ στρέμμα, ἐνῷ ὀλίγα εἶναι τὰ προϊόντα καὶ δὴ καὶ αὐτῶν τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἀμπέλων, τὰ ἀποδίδοντα ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ὅλων τῶν ἐξόδων τοιαύτην καθαρὰν πρόσοδον κατὰ στρέμμα Ἡμεῖς ἄλλως τε δὲν θὰ προωρίζομεν διὰ τὴν καλλιέργειαν ταύτην εἰμὴ θαμνώδεις πλευρὰς ὀρέων ἀκαλλιεργήτους καλυπτομένας ὑπὸ σχίνων, ἐρείκης, κουμαρεῶν μυρτων κλ τῶν ὁποίων ἡ καθαρὰ πρόσοδος διὰ τῆς βοσκῆς τῶν αἰγῶν καὶ διὰ τῆς ξυλεύσεως δὲν ἀνέρχεται οὔτε εἰς 50 λεπτὰ κατ' ἔτος καὶ κατὰ στρέμμα. Πρόκειται λοιπὸν περὶ εἰκοσαπλασίου περίπου καθαροῦ εἰσοδήματος, τὸ ὁποῖον τοιαῦται γαῖαι θὰ ἀπέδιδον φυτευόμεναι μὲ δρεῖς φελλοφόρους Ἀλλὰ δὲν ὑπολογίζονται μόνον τόσα τὰ εἰσοδήματα διὰ τοὺς ἀγρότας ὅσοι ἐργάζονται εἰς τὰ κτήματά των ἰδιοχείρως διότι αὐτοὶ θὰ ἐκέρδιζον καὶ τὰ ἡμερομίσθιά των ἐπὶ πλέον, ὡς θὰ ἐκέρδιζον πολλὰ καὶ οἱ ἐπὶ ἡμερομισθῷ ἐργαζόμενοι εἰς κτήματα τοιοῦτα ἀνήκοντα εἰς γεωκτήμονας μὴ δυναμένους ἰδιαις χερσὶ νὰ ἐργάζωνται καὶ ὁ πλοῦτος θὰ ἦτο πολὺ σημαντικώτερος διὰ τὴν χώραν διότι ἡ ἐτησία ἀκαθάριστος πρόσοδος ἑκάστου στρέμματος μὲ φελλοφόρους δρεῖς φυτευμένου ἀνέρχεται εἰς 30—40 φράγκα ἐν Γαλλίᾳ κατὰ μέσον ὅρον (παρ' ἡμῖν 40—60 δρ.)

Ἡ φελοφόρος δρῦς εἶναι ἀειθαλὴς καὶ ὁμοιάζει ἐν πολλοῖς μὲ τὴν κοινὴν παρ' ἡμῖν ἀριάν, λαμβάνει ὕψος 10 μέχρι 20 μέτρων, σπανιώτερον καὶ μέχρις 23 μ τὸ δὲ πάχος τοῦ τοῦ κορμοῦ αὐτῆς φθάνει μέχρι περιφερείας 4—5 μέτρων. Τὸ ξύλον εἶναι βαρὺ καὶ κατάλληλον διὰ τὴν καροποιΐαν ὡς καὶ δι' ἀνθρακοποιΐαν καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ὡς οἰκοδομήσιμος ξυλεία. Ἀλλὰ τὴν ἀξίαν κέκτηνται ὁ φελὸς ὅστις ἀποτελεῖ μέρος τοῦ φλοιοῦ σχηματιζόμενος μεταξὺ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ δένδρου καὶ τοῦ ξύλου, χωριζόμενος δὲ ἐκ τοῦ ξύλου διὰ τοῦ λεγομένου βιβλιώδους ἱστοῦ Πολλαπλασιάζεται διὰ σπορᾶς βελάνων τοῦ εἴδους. Τὰ σπέρματα δύνανται νὰ σπαρῶσιν κατ' εὐθείαν ἐπὶ τόπου ἢ εἰς μικρὰ δοχεῖα καὶ μετὰ ἓν ἔτος τὰ φυτάρια ἐκ τῶν δοχείων μεταφυτεύονται ἐπὶ τόπου. Ἐπὶ τόπου σχηματίζονται λάκκοι μικροὶ βάθους λ. χ. καὶ πλάτους 20 ἑκατοστῶν, τοὺς ὁποίους γεμίζουσι μέχρι τοῦ ἡμίσεως μὲ κοινὸν χῶμα, ἔπειτα θέτουσιν ὀλίγον χῶμα ἐξ ἄμμου ποταμίας ἀναμεμιγμένου μὲ σχινόχωμα ἢ δασικὸν χῶμα (ἐκ σήψεως φύλλων) ρίπτουσιν ἔπειτα 2-3 βελάνια ἐπὶ τοῦ ἀμμώδους τούτου χώματος καὶ ἀπο-

γεμίζουσι τὸν λάκκον μὲ ὅμοιον χῶμα (ἐξ ἄμμου καὶ δασικοῦ χώματος) οὕτως, ὥστε τὰ βελάνια νὰ μὴ εἶναι ἐσπαρμένα βαθύτερον τῶν 5-6 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Τοῦτο γίνεται τὸ φθινόπωρον. Οἱ λάκκοι ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων 2 1|2 μέτρα περίπου πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Δύνανται ὡς εἴπομεν, καὶ νὰ φυτεύωνται τὰ βελάνια οὐχὶ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τόπου, ἀλλ εἰς μικρὰ ἀνθοδοχεῖα καὶ μετὰ ἓν ἔτος κατὰ Νοέμβριον ἢ Ἰανουάριον μέχρι μέσων Φεβρουαρίου τὰ φυτάρια φυτεύονται μετὰ τοῦ χώματος αὐτῶν εἰς τὸ μέλλον δάσος. Ἐπίσης δύνανται νὰ φυτευθῶσι τὰ βελάνια εἰς φυτώρια ἰδιαίτερα κατὰ γραμμὰς ἀπεχούσας 40 ἑκατοστὰ ἀπ' ἀλλήλων. Μετὰ ἓν ἔτος ἐν καιρῷ χειμῶνος σκάπτουσι παραπλεύρως ἑκάστης σειρᾶς δενδρυλλίων στενὸν αὔλακα βάθους 15 περίπου ἑκατοστῶν καὶ εἰς ἀπόστασιν 5-10 ἑκατοστῶν ἀπὸ τῆς σειρᾶς τῶν δενδρυλλίων καὶ κόπτουσι τὴν κυρίαν ρίζαν ὅλων τῶν μικρῶν δρυῶν, τὴν πρὸς τὰ κάτω διευθυνομένην διά τινος κοπτεροῦ ὀργάνου ὁμοιάζοντος μὲ στενὸν λίσγον. Ἡ κυρία αὕτη ρίζα, ἡ ἀξονικὴ λεγομένη, κόπτεται εἰς ὅλας τὰς δρεῖς τοῦ φυτωρίου εἰς ἀπόστασιν 7-8 ἑκατοστῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους χωρὶς νὰ μετακινηθῶσι τὰ δενδρύλλια (μένουν ὅπως ἦσαν φυτευμένα εἰς τὸν ἴδιον τόπον) καὶ σκεπάζεται ὁ αὔλαξ. Αἱ μικραὶ δρεῖς ἀφ' οὗ ἀποκοπῇ ἡ κυρία αὐτῶν ρίζα ἀποκτῶσι ταχέως πολλὰς πλαγίας ρίζας, ὁπότε μετὰ ἓν ἢ δύο τὸ πολὺ ἔτη τὰ φυτάρια ἐφωδιασμένα μὲ πολλὰς πλαγίας ρίζας φυτεύονται εἰς τὸν ἀναδασωτέον τόπον κατὰ Νοέμβριον. Κατὰ τρόπον ἀνάλογον δύνατοι νὰ πολλαπλασιάζῃ καὶ τὰς καστανέας. Ἐὰν ἐγένετο ἡ σπορὰ ἐπὶ τόπου ἐπειδὴ εἰς ἕκαστον λάκκον πίπτουσιν ὡς εἴπομεν, 2-3 βελάνια ἐὰν ἀναβλαστήσωσι 2-3 δρεῖς συγχρόνως ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου, τότε ἀποκόπτουσι τὰς περιττὰς καὶ ἀφίνουσι μόνον μίαν τὴν εὐρωστοτέραν. Ἄλλαι περιποιήσεις κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη δὲν χρειάζονται εἰμὴ 2 ἐλαφρὰ σκαλίσματα περὶ τῶν δένδρων τὴν ἄνοιξιν ὡς καὶ ἀρχὰς τοῦ θέρους πρὸς καταστροφὴν τῶν ἀγρίων χόρτων, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουσι τὴν ἀνάπτυξιν τῶν δρυῶν. Ὅσα δὲ τῶν δένδρων τούτων ἔχουσι στέλεχος οὐχὶ εὐθὺ καὶ εὔρωστον, ἀλλὰ σκολιὸν ἢ καχεκτικὸν ἐν ὅσῳ εἶναι ἀκόμη μικρὰ μετὰ 2 λ.χ. ἢ 3 ἀπὸ τῆς φυτεύσεως αὐτῶν ἔτη ἀποκόπτονται 5-6 ἑκατοστὰ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ τότε ἀποκτῶσι συνήθως στέλεχος εὐθὺ εὔρωστον καὶ σχετικῶς ταχείας ἀναπτύξεως. Φανερὸν εἶναι ὅτι πρὸ τῆς σπορᾶς ἢ φυτεύσεως τῶν δρυῶν, ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους καθαρίζεται καλῶς διὰ τῆς ἐκριζώσεως ὅλων τῶν θάμνων καὶ ἐὰν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους εἶναι ὁμαλὴ δύναται νὰ γίνηται καὶ προηγούμενον ὄργωμα ἓν ἢ δύο πρὸς καταστροφὴν τῶν ἀγρίων χόρτων καὶ χάριν κατεργασίας τοῦ χώματος. Τὸ ἔδαφος ἐν γένει καὶ μετὰ τὴν φύτευσιν πρέπει νὰ διατηρῆται καθαρὸν ἀπὸ θάμνων καὶ ζιζανίων. Μετὰ 10-15 ἔτη ἀπὸ τῆς φυτεύσεως τῶν δένδρων, ὅταν ταῦτα ἀποκτήσωσι περιφέρειαν 30 περίπου ἑκατοστῶν, ἀραιόνονται, οὕτως ὥστε νὰ μὴ μένωσι πλείοντα τῶν 100 δένδρων κατὰ στρέμμα καὶ ἐπὶ πλέον κόπτονται οἱ πρὸς τὰ κάτω τοῦ κορμοῦ κλάδοι. Τότε ἔχουσιν ἤδη ἀποκτήσῃ πολὺ παχὺν φλοιόν, τοῦ ὁποίου ὅμως ὁ φελλὸς εἶναι πολὺ μικρᾶς ἀξίας καὶ ἵνα ἀποκτήσωσι τὰ δένδρα φελλὸν καλῆς ποιότητος πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ ἐκ τοῦ κορμοῦ ὁ πρῶτος αὐτὸς φλοιὸς κατὰ Μάϊον μέχρις Αὐγούστου ὅταν ὡς εἴπομεν τὰ δένδρα ἔχωσιν ἡλικίαν 10-15 ἐτῶν καὶ περιφέρειαν 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἡ ἀποφλοίωσις γίνεται ἐπὶ ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ κορμοῦ μέχρις ὕψους 2-3 μέτρων ἀρχομένη ἀπὸ τῆς βάσεως διὰ καταλλήλου κοπτεροῦ ὀργάνου, μὲ τὸ ὁποῖον σχίζουσι τὸν φλοιὸν κατὰ τμήματα ἑνὸς μέτρου. Ἡ σχισμὴ τοῦ φλοιοῦ γίνεται περιφερικῶς (ὁλόγυρα) καὶ ἄλλη μία ὁμοία ἓν μέτρον ὑψηλότερον.

Αἱ δύο αὗται περιφερικαὶ σχισμαὶ (ὡς εἶδος χαράκι τῶν ἀμπέλων) ἑνώνονται διὰ μιᾶς ἄλλης καθέτου σχισμῆς τοῦ φλοιοῦ κατὰ μῆκος τοῦ κορμοῦ. Διὰ τῆς λαβῆς τοῦ ἐργαλείου κτυπῶσι τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, ἵνα διευκολύνωσι τὴν ἀποκόλυσιν φλοιοῦ. Τότε τῇ βοηθείᾳ ξυλίνης λεπίδος (εἴδους σφηνός), τὴν ὁποίαν φέρει ἡ λαβὴ τῶν ἐργαλείων, ἀποκολλῶσι τὸν φλοιὸν προσέχοντες, ἵνα μένῃ ἐπὶ τοῦ ξύλου ὁ βιβλιώδης λεγόμενος ἱστός, ὁ εὑρισκόμενος μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ ξύλου, τοῦ ὁποίου τὰ πρὸς τὰ ἔξω ζῶντα κύτταρα πρέπει νὰ μένωσιν ἄθικτα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ φλοιοῦ. Ἵνα ἀναγεννήσωσι νέον φελλὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κορμοῦ. Ὁ φελλός, ὡς εἴπομεν, τοῦ πρώτου φλοιοῦ εἶναι ἄνευ ἀξίας καὶ ἀφαιρεῖται, ἵνα διευκολυνθῇ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ καλῆς ποιότητος φελλοῦ. Μετὰ 8-10 ἔτη τὸ δένδρον σχηματίζει νέον φλοιὸν μετὰ φελλοῦ ἀρίστης ποιότητος, τὸν ὁποῖον ἀποσπῶσι δι' ἀποφλοιώσεως τοῦ δένδρου, καθ' ὃν εἴπωμεν τρόπον, ἀπὸ Μαΐου μέχρις Αὐγούστου καὶ συγχρόνως ἀραιώνονται ἐπὶ πλέον τὰ δένδρα ὥστε νὰ μένωσι μόνον περὶ τὰ 40-50 κατὰ στρέμμα. Ἔκτοτε μετὰ πᾶσαν περίοδον 8-10 ἐτῶν γίνεται νέα συγκομιδὴ φελλοῦ

καὶ νέα ἀραίωσις τῶν δένδρων, ὥστε νὰ μένωσι 30 δένδρα κατὰ στρέμμα καὶ βραδύτερον 20 ἢ 15 μόνον ἑνδρα ἵνα ἐφ' ὅσον ἀναπτύσσονται μὴ σκιάζωσιν ἄλληλα διότι ἔχουσι τὰ δένδρα ταῦτα ἀνάγκην φωτὸς καὶ ἀέρος.

Ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ φελλοῦ τῶν δένδρων τούτων γίνεται 12 ἕως 15 φορὰς ἐπὶ τῶν αὐτῶν δένδρων κατὰ διαστήματα ὡς εἴπομεν 8-10 ἐτῶν. Ὁ φελλὸς κατὰ τὴν συγκομιδὴν πρέπει νὰ ἔχῃ 2 1/2-3 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὡς ἔγγιστα. Μετὰ τὴν συγκομιδὴν καθαρίζεται δι' ἀποξέσεως τοῦ πρὸς τὰ ἔξω μέρους φλοιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε τραχὺ καὶ ἄχρηστον, ἵνα ἀπομείνῃ ὁ φελλὸς καθαρός. Τοῦτον ξηραίνουσιν εἰς τὸν ἥλιον, ζεματίζουσι διὰ βραστοῦ ὕδατος καὶ συσκευάζουσιν εἰς δέμματα. Ὁ φελλὸς πωλεῖται ἀναλόγως τῆς ποιότος αὐτοῦ ἀπὸ 2 μέχρις 6 φρ. τὸ χιλιόγραμμον. Ἕκαστον δένδρον εἰ δάσος παράγει κατὰ μέσον ὅρον 8-10 χιλιόγραμμα φελλοῦ. Τὰ μονωμένα ἔμως δένδρα παράγουσι πολλάκις δεκαπλάσιον ποσόν. Ὑπάρχουσιν ἐνίοτε δένδρα ἀποδίδοντα ἕκαστον 180 χιλιόγραμμα φελλοῦ ἀξίας 400 περίπου φράγκων. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι σπάνιον. Ἀλλ' ἂν λάβωμεν τὸν ἐλάχιστον ὅρον 10 χιλιογράμμων φελλοῦ ἐξ ἑκάστου δένδρου κατὰ δεκαετίαν, τότε ἓν στρέμμα περιέχον 20 δένδρα δίδει κατὰ πᾶσαν δεκαετίαν 200 χιλιόγραμμα φελλοῦ ἀξίας ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτοῦ ἀπὸ 400 μέχρι 1200 φράγ. ἢ οἱ κατ' ἔτος 40 μέχρις 120 φρ. χρ. τὸ στρέμμα ὡς ἀκαθάριστον πρόσοδον. Ὁ ἔχων 100 στρέμματα κανονίζει οὕτω τὸ δάσος ὥστε κατ' ἔτος ἐνεργεῖ συγκομιδὴν φελλοῦ ἐπὶ δέκα στρεμμάτων.

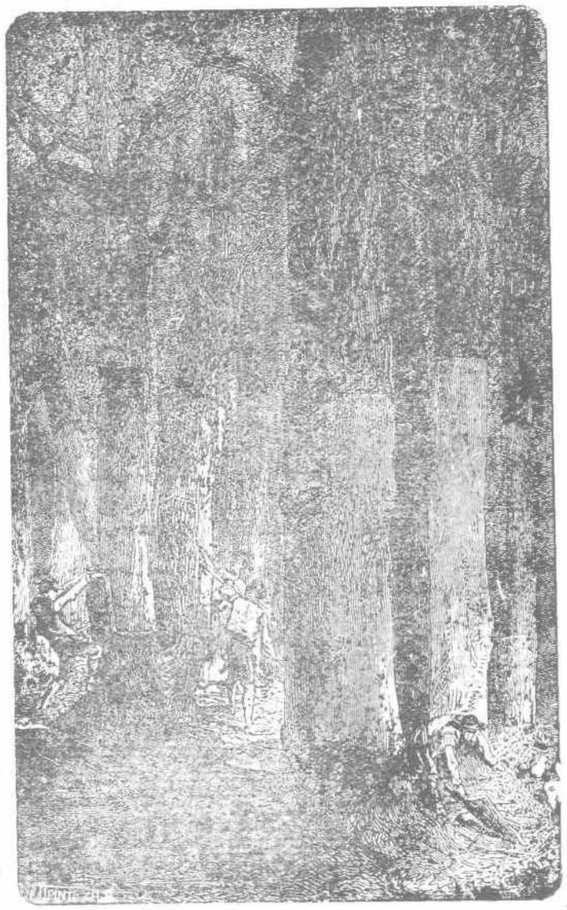

Δάσος φελλογόρων δρυῶν καὶ ἡ συγκομιδὴ τοῦ φελλοῦ.

Νὰ εἴπῃ τις εἰς ἕνα ἀγρότην παρ' ἡμῖν νὰ φυτεύσῃ δρεῖς φελλοφόρου ἵνα ἔχῃ ἐξ αὐτῶν εἰσόδημα σπουδαῖον μετὰ πάροδον εἰκοσαετίας βεβαίως δὲν θὰ δώσῃ προσοχήν, διότι οὗτος προτιμᾶ κατ' ἀνάγκην ἐργασίας ἀποδιδούσας ὡς τάχιστα τοὺς καρποὺς αὐτῶν. Ὁ πλούσιος ὅμως γεωκτήμων καὶ ἔχομεν ἔχι ὀλίγους τοιούτους, ἐκ τῶν ἐνοικιαζόντων χιλιάδας στρεμμάτων θαμνωδῶν ἐδαφῶν (σχινοτόπους) διὰ βοσκὰς αἰγοπροβάτων ἀντὶ 30 ἢ 50 λεπτῶν κατὰ στρέμμα, ἠδύνατο νὰ προσδῇ εἰς τοιαύτας φυτεύσεις δρυῶν φελλοφόρων, ἀφ' οὗ μετὰ εἰκοσαετίαν ἢ τριακονταετίαν ἔστω ἡ τοιαύτη κτηματικὴ αὐτοῦ περιουσία θὰ ἀποκτήσῃ τοὐλάχιστον εἰ κοσαπλασίαν ἀξίαν καὶ ἐνῷ σήμερον ἐνοικιάζων ἐπὶ παραδείγματι 5 χιλ. στρέμματα διὰ βοσκὴν ἔχῃ εἰσόδημα 2 χιλιάδων 500 τὸ πολὺ δραχμῶν ἐξ αὐτῶν, τὸ κτῆμα αὐτὸ τὸ ἔχον σήμερον ἀξίαν τὸ πολὺ 40-50 χιλ. δραχ. θὰ ἀποδίδῃ τότε εἰσόδημα καθαρὸν ἐτήσιον 50 χιλ. φράγκων ἐρίπου καὶ ἀκαθάριστον πρόσοδον τοὐλάχιστον 200 χιλ. δραχ. ἐτησίως, καὶ τὸ κτῆμα τοῦτο θὰ ἔχῃ ἀξίαν τοῦ

λάχιστον 500 χιλιάδων δραχ. μέχρις ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ θὰ δίδῃ πολλὴν ἐργασίαν εἰς τοὺς ἀγρότας, ἀρκεῖ κατ' ἔτος διὰ δαπάνης πρὸς 30 ἢ 50 ἑστω τὸ πολὺ δραχ. τὸ στρέμμα νὰ φυτεύῃ ἐπὶ μίαν δεκαετείαν κατὰ τὸν ἔτος 500 στρέμματα δαπανῶν πρὸς τοῦτο ἐτησίως 15 ἕως 25 χιλ. δραχ καὶ καθ' ὅλην τὴν δεκαετίαν 150 ἕως 250 χιλ δραχ. Οὕτω δημιουργοῦνται αἱ κολοσσαῖαι ἀγροτικαὶ περιουσίαι δημιουργεῖται ἐργασία καὶ εὐεργετεῖται συγχρόνως ἡ κοινωνία ἐν ταῖς χώραις τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπου ὅμως ὑπάρχει τελεία ἀσφάλεια καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀνατροφὴ τῶν πλουσιοπαίδων συνήθως πολὺ διάφορος ἢ παρ' ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ καὶ ἡ Ἑλλάς, ἐὰν θέλῃ δὲν δύναται νὰ ἀποκτήτῃ τὰ ἀγαθὰ ταῦτα;

Σπυρ. Χασιώτης

ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Ἀφ' ὅτου ἡ προσοχὴ τῶν ἰατρῶν, τῶν σοφῶν καὶ τῶν κοινωνιολόγων ἐστράφη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς φυματιώσεως, καθεκάστην σημειοῦνται οἰκτραὶ ἀνακαλύψεις ἐπὶ τῆς ἐξαπλώσεως ταύτης, τῆς ἐπιμονῆς, τῶν πολλαπλῶν μορφῶν καὶ τῶν καταστροφῶν ἃς προξενεῖ. Τὸ εὐτύχημα ὅμως εἶνε ὅτι καθεκάστην σημειοῦνται ἀνακαλύψεις νέων καὶ ὅλως ἰδίων ὅπλων πρὸς καταπολέμησιν τῆς φυματιώσεως.

Ἰδοὺ ἀπόπειρά τις ὅλως πρόσφατος, μὴ ἐξελθοῦσα ἔτι τῶν ἐργαστηρίων, ἥτις φαίνεται, ὅτι θέλει καταφέρει τὸ ἰσχυρότερον πλῆγμα καὶ προμηθεύσει τὸ ἰσχυρότερον φάρμακον καὶ τὸ εὐκολώτερον πρὸς ἐφαρμογήν. Τὸ φάρμακον τοῦτο, φειδώμενον τῆς παιδικῆς ἡλικίας, θέλει κατωρθώσει ἐν δεδομένῳ χρόνῳ—ἐν διαστήματι μιᾶς γενεᾶς ἴσως—νὰ καταστρίψῃ τὴν πηγὴν τοῦ κακοῦ.

Behring ὁ σοφὸς γερμανός, ἐθέσπισεν ὅτι τὰ πολὺ νεαρὰ ζῷα δύνανται ἀβλαβῶς νὰ δεχθῶσιν ἐνέσεις καλλιεργημένων μικροβίων φυματιώσεως γεννηθείσης ἐν ἀνθρώπῳ, ἐνῷ τὰ ὡρίμου ἡλικίας τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις δεχόμενα ἐνέσεις τῶν αὐτῶν δόσεων καὶ τῆς αὐτῆς καλλιεργείας θνήσκουσι ταχύτατα. Ἐκτὸς τούτου ἐθέσπισεν, ὅτι ὁ ἐγκεντρισμὸς οὗτος θέτει τοὺς ἐπιζῶντας ἐκτὸς πάσης προσβολῆς τῆς φυματιώσεως, πιθανὸν ὡρισμένως, ἀσφαλῶς ὅμως διὰ μακρὸν καὶ ὡρισμένον διάστημα. Ὁ Behring προχωρεῖ ἔτι πλέον. Φρονεῖ ὅτι τὰ θήλεα ζῷα ὑποβαλλόμενα εἰς τὸν ἐγκεντρισμὸν τοῦτον θὰ δώσωσι βραδύτερον γάλα ἱκανὸν νὰ προφυλάξῃ τὰ νεαρὰ τέκνα των, ἅτινα θέλουσι τραφῇ δι' αὐτοῦ· καὶ ὅτι προστέτι, κατὰ συνέπειαν τὸ ἐκ νέου γεννώμενα ζῷα ἐκ γονέων φυματιόντων (ὑποστάντων ἐνέσεις φυματιώσεως) καὶ ἅτινα θέλουσιν ἀνατραφῇ διὰ τοῦ γάλακτος τούτου θὰ ἔχωσι τὴν εὐτυχίαν ν' ἀποφεύγωσι τὴν ἀσθένειαν ταύτην.

Ὁ δόκτωρ Calinette ἐν Λίλλῃ ὅστις τίθεται ἐπὶ τὰ ἴχνη πάσης ἀνακαλύψεως, ἀτιμάνων, ὡς ἐν ἀρχῇ φαίνεται, πάρευτα ἐστρατολόγησεν εἰκοσάδα αἰγῶν, ἃς ἐνεκαθίδρυσεν ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ Παστέρ, ὅπερ διευθύνει.

Ἅπασαι αὗται αἱ αἶγες ὑπεβλήθησαν εἰς ἐνέσεις διὰ φυματιώσεως ἀνθρώπου· ἐξ αὐτῶν αἱ μὲν νεαραὶ οὐδὲν ὑπέφερον αἱ δὲ ἡλικιωμέναι ἅπασαι ἀπέθανον, ἐξ οὗ καταρίπτεται ἡ ἰδέα ὅτι οἱ αἶγες εἶνε ἀπρόσβλητοι ὑπὸ τῆς φυματιώσεως. Τὸ πείραμα ἐκ νέου ἐπιχειρηθὲν ἐπὶ αἰγιδίων καὶ δαμάλεων ἐπέφερε τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα.

Καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει πρὸς τὸν δόκτορα διατί μετεχειρίζετο ἀνθρωπίνην φυματίωσιν πρὸς ἀποτροπὴν φυματιώσεως ἀλλοτρίων ζώων, ἀπεκρίθη:

«Διότι ἡ ἀνθρωπίνη εἶνε πολὺ πλέον μιασματική. Ἡ φυματίωσις διερχομένη ἐκ τῶν ζώων, προπάντων ἐκ τῶν βοωδῶν, πρὸς τὸν ἄνθρωπον, σημαντικῶς ἐλαττοῦται καὶ δὲν ἐπιφέρει ἢ τοπικὰς συμπτώσεις. Οὕτω εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ γαγγλιανὴ φυματίωσις, τόσον κοινὴ παρὰ τοῖς παιδίοις προέρχεται μόνον ἐκ τοῦ γάλακτος ἀσθενοῦς ἀγελάδος. Αἱ πειραματίστειες ἡμῶν θέλουσιν ἔχει ἐπὶ τοσοῦτον σπουδαιότητα, καθόσον μεταχειριζόμεθα δραστήρια ἐπὶ πλέον ἐνεργητικά.

Ἐπί τινα χρόνον τὰ αἰγίδια καὶ αἱ δαμάλεις αἱ ἐγκεντρισθεῖσαι θὰ φθάσωσι τὴν ἡλικίαν τῆς ἀναπαραγωγῆς, τὸ δὲ γάλα αὐτῶν θέλει χρησιμεύσει πρὸς πειραματισμὸν τῆς θεωρίας τοῦ Behring. Θὰ πραγματοποιηθῇ ἄρά γε; Ἤθελεν ἤσθαι παράτολμον νὰ τὸ διαβεβαιώσωμεν, ἀλλ' οὐδὲν φυσικώτερον τοῦ ἀμφιβάλλειν.

Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, τοὐλάχιστον τὸ ἑξῆς ἀποτέλεσμα μένει γνωστὸν· ὅτι ὁ διὰ τῆς φυματιώσεως ἐκκεντρισμὸς ἀπολύτως ὅμος ὡς δόσις καὶ ὡς μιασματικότης ἀσφαλίζει τὸ νεαρὰ ζῷα καὶ προξενεῖ τὸν θάνατον τῆς ὡρίμοις τὴν ἡλικίαν.

Ἡ δοκιμὴ αὕτη προσελκύει ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ἐνδιαφέρον, καθόσον μέλει νὰ προφυλάξῃ πλῆθος νεαρῶν ὑπάρξεων κοινῇ ἐκπαιδευομένων καὶ ἑπομένως τὰ μᾶλλα ὑποκειμένων εἰς τοὺς ἰστοὺς τῆς φυματιώσεως.

Ἀλλὰ δυνάμεθα διὰ τούτου νὰ θεωρούμεθα ἀσφαλεῖς; Οὐχὶ βεβαίως. Ἔχομεν προστέτι ν' ἀγωνισθῶμεν ἐναντίον ἰσχυρῶν μεσιτῶν: κατὰ τῶν τρωγλῶν, τῶν ἀθλίων φυλακῶν, τοῦ οἰνοπνεύματος, κατὰ τῶν πτυσμάτων, τῶν ρυπαρῶν ἐσωρούχων καὶ τῶν κοινῆς χρήσεως ἀντικειμένων. Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη θέλει καταστῇ ἀξιολόγως περιωρισμένη καὶ ἡπλοποιημένη.

ΜΑΡΑΜΕΝΟΙ ΚΡΙΝΟΙ

Τῇ δεσποινίδι Εὐαγγελίᾳ....

Σ' ἐσὲ ψυχὴ ἀγγελική, ψυχὴ γλυκειά, ποῦ πρώτη
Οὐράνια ἔνειρ' ἔπλασες γιὰ τὴν πικρή μου νειότη·
Σ' ἐσένα, ὅπου ἤλπισα νὰ παύσῃς τοὺς καϋμούς μου·
Σ' ἐσένα, ποῦ ἀπέσπασες τοὺς πρώτους στεναγμούς [μου,

Ποῦ σὲ πρωτόειδα σ' ἐκκλησιά. ἁγία μὰ φτωχοῦλα
Κι' εἶπα πῶς τὴν καθρέφτιζες μὲ τὴν γλυκειὰ καρ- [δούλα.

Ποῦ κλείουνε τὰ στήθη σου — ἀγνὸ προσκυνητάρι
Καὶ μὲ τὴν ὄψι ποῦ σκορπᾷ θεία οὐράνια χάρι,
Τώρα μὲ πόνο στὴν καρδιάποῦ χρόνοι δὲν γιατρεύουν
Μὲ σπαραγμοὺς ποῦ ὅσο ζῶ σὲ μένον θὰ γυρεύουν

Κρίνους σὲ φέρω· ἡ λύπη μου τοὺς ἔχει μαραμένους,
Μὲ πικρὸ δάκρυ ἀπελπισιᾶς τοὺς ἔχω ποτισμένους.
Ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ ἄχαρι καὶ τρομερὸ λιβάδι,
Ὅπου στὰ βάσανα περνᾷ τὸν σκοτεινὸ τὸν ἅδη.

Τοὺς μάζεψα· Γιὰ κύττα τους λυπητερὰ πῶς γέρνουν·
Μὰ καὶ τί ἄσπροι! θάλεγες πῶς ἀπὸ σένα πέρνουν
Αὐτὸ τὸ χρῶμα τὸ ἀγνὸ καὶ ἀπ' ἐμὲ τὴν θλίψι.
Κόρη, βάλ' τους στὰ στήθη σου, κι' ἡ λύπη τους [θὰ λείψῃ.

Κωνσταντῖνος

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΥΝ ΝΟΜΙΣΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων ἦτο καὶ ὁ ποιητής. Μὲ τὸ βαθὺ βλέμμα του, μὲ τὴν ὑπερήφανον φυσιογνωμίαν του, μὲ τὸ ἀγέρωχον μέτωπόν του μὲ τὴν πλήρη σθένους ψυχήν του ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πλήρη συννέφων καρδίαν του . . συννέφων ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων καὶ ἡ παραμικρὰ ἀκτὶς φωτίζει ἀκτὶς ἡ ὁποία διαγελᾷ καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον φωτοβόλον κλαυσίγελον τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου καὶ εἰς τὸ ὠχρότερον φέγγος τῆς παρθένου σελήνης εἰς μαυρισμένον βροχερὸν Οὐρανόν.

Ὡς εἰς τὸ ἄπειρον διαγελᾷ κάτι μυστικὸν κάτι ὑπερήφανον κάτι θεῖον, οὕτω διαγελᾷ καὶ εἰς τὴν συννεφώδη ἀλτρουϊστικὴν τοῦ ποιητοῦ καρδίαν κάτι ἀσύλληπτον κάτι ἄψθαστον. κάτι μέγα! Πέριξ τραπέζης πολυτελοῦς καὶ ὑπὸ τοὺς θεσπεσίους τῆς μουσικῆς ἤχους ἐτέθη ἡ βασιλόπητα ἡ μοιραία αὕτη μάντις τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἡ τυχηρὰ αὕτη προφῆτις ἥτις μὲ τὴν ὡς χρυσὸς χρυσίζουσαν θέαν τις κατακτᾷ ἐκ πρώτης ὄψεως ψυχὰς καὶ καρδίας ὡς ἐγκλείουσα τὴν τυχηρὰν οὕτως εἰπεῖν κλεῖδα διὰ τὸ νέον ἔτος Κλεῖδα μυστικοῦ τινος διὰ τῆς ὁποίας ἴσως πρόκειται ν' ἀνοιχθῶσιν αἱ δρῦϊναι καὶ σιδηροδεμέναι τῆς τύχης θύραι. Ἐκόπη! εἰς τεμάχια... ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτῆς μορφὴ διεμελίσθη! καὶ ἕκαστον αὐτῆς τεμάχιον σαγηνεύει τοὺς ὀφθαλμούς, κατακτᾷ ὅλους οἵτινες μὲ μαγνητισμένα βλέμματα προσπαθοῦν νὰ διεισδύσουν εἰς τὸ περιέχον τὸ νόμισμα τεμάχιον.

Ἡ μουσικὴ ἀνακρούει καὶ πάλιν εὔθυμα, πληροῖ τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ τοὺς μελιρρήτους καὶ παθητικοὺς αὐτῆς ἤχους ὁ νοῦς πρὸς στιγμὴν αἴρεται λησμονῶν τὸ τυχηρὸν νόμισμα πετᾷ εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα τὰ δύσσλιπτα τῶν ὁποίων ὁ οὐρανὸς δὲν δύναται νὰ ἀνακαλυφθῇ! Ἡ φιλόξενος φωνὴ τῆς οἰκοδεσποίνης. τὸ χαριτομένον αὐτῆς μειδίαμα εἰς τὸ ὁποῖον ὑποδουλοῦται ὅλη ἡ ὁμηγυρις τῶν προσκεκλημένων εἶνε ἡ ἀνάκλησις εἰς τὸ λησμονηθέν. Ἀλλ' οἴμοι! κρυφὴ ἡ τύχη, βουβὰ τὰ ὡραῖα τεμάχια τῆς βασιλόπητας ποῖον νὰ πάρουν ποῖον περιέχει τὸ νόμισμα, καὶ συνῳδᾶ τὴν τύχην; Τὰ τεμάχια ἀστραπιαίως ἁρπάζονται καὶ ἔτι τα χύτερον ἐξεδάζονται.

— Δὲν ἔχω τύχην! πολλαὶ φωναὶ μὲ μειδίαμα ἀπογοητεύσεως ἀναφωνοῦν— Ἐγὼ ἔχω! λέγει σιγαλᾶ ὡς ψίθυρος ζεφύρου ἡ ψυχόβγαλτη φωνὴ τοῦ ποιητοῦ. ἥτις φαίνεται ὡς δρόσος πίπτουσα ἐπὶ τῶν ῥόδων καὶ ἡ πρὸς στιγμὴν συννεφιασμένη καρδιά του ἡλιολούσθη ἐκ τῆς ἐλπίδος τῆς τύχης Πιστεύει λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τύχην; θαρρεῖ εἰς αὐτὴν. ἐλπίζει εἰς τὴν προγνωσιν τοῦ πεπρωμένου, μειδιᾷ, μειδιᾷ χαρούμενα γίνεται πρὸς στιγμὴν ζωηρότερος κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα του τὸ νόμισμα. νομίζει ἑαυτὸν εὐτυχῆ. ἡ φαντασία του ὑψοῦται. πετᾷ ἀπὸ ὕψους εἰς ὕψος, εἰς τὸν Παρνασσὸν, εἰς τὸν Ἑλικῶνα, εἰς τὸν Κιθιρῶνα, ἐπιστρέφει καὶ ἡ πρὸς στιγμὴν αἰθριάσασα καρδία του καλύπτεται καὶ πάλιν ἀπὸ νέφη, τὸν συγχαίρουν. τὸν εὔχονται ὅλοι μὲ κάποιαν ζηλοτυπίαν διὰ τὴν εὔνοιαν τῆς τύχης, ζηλοτυπίαν τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ ἐλπὶς καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ εὐθυμία τῆς συναναστροφῆς μέχρι βαθείας νυκτὸς τῶν κεκλημένων μὴ σκεπτομένων πλέον ἄλλο εἰμὶ τὸ παρόν. Μόνον ὁ ποιητὴς ἐσκέπτετο ἐὰν πραγματικῶς τὸ μέλλον του προσμειδιᾷ καὶ ἐρωτίζετο ἡ συννεφιασμένη καρδία του ἐκ τῆς ἄκρας ἐλπίδος...

Ὦ! τύχη ζηλωτὴς θνησιμαίου
Ἐλπίδος εὐθαρμένης
Καὶ ἂν ποτε θορύβησης
Στὸ μέλλον ὕψους νέου,
Πάντ ἀπελπὶς θὰ μένῃς
Ὅσον καὶ ἂν ἐλπίσῃς.

Σοφία Κ. Οἰκονομίδου.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

Στὸ λατρευτό σου ὄνομα εἰς τὴ χρυσὴ γιορτή σου
ἀνθοσπαρμένον σ' εὔχομαι τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σου.
κ' ὡς εἶσαι σάν τὴν ἄνοιξι ὅπου δὲν εἶδα ἄλλη,
στὴ χάρι, εἰς τὴν εὐμορφιὰ κ' εἰς τῆς ψυχῆς τὰ κάλλη
πάντα νὰ εἶσαι χαρωπὴ πάντ' ἀνοιξι νὰ μείνῃς
ἀγνὸ τ' Ἀπρίλι λουλουδο τὰ μῦρα σου νὰ ζύνῃς
σ' ἐμένα ποῦ σ' ἀγάπησα ἀπ' τὰ μικρά σου χρόνια.
κ' ἐσένα πάντα θ' ἀγαπῶ ἀτέλειωτα, αἰώνια.

Ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου

Μιλτιάδης Κορμπέτης

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἀνύψωσις ὑάλου λάμπας.

Ἀπαιτούμενα: ὕαλος λάμπας κυλινδρική, δύο χανδροὶ φελλοὶ τελείως ἐφαρμοζόμενοι ἐν αὐτῇ καὶ ἓν νῆμα στερεὸν καὶ λεῖον (μετάξινον). Ὡς βλέπετε τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὸ παίγνιον εἶνε ἁπλούστατα, ἀλλὰ τὸ πείραμα ἀπαιτεῖ μεγίστην ἀκρίβειαν. Δέον λοιπὸν νὰ ἐνεργήσητε οὕτω:

1ον Περάσατε τὸ νῆμα διὰ μέσου τοῦ ἐντὸς φελλοῦ, ὃν ὀνομάσωμεν Α, καὶ στερεώσατέ το δι' ἑνὸς κόμβου· διαπερόσατε τὸ νῆμα ἐντὸς τοῦ ὑαλίνου σωλῆνος καὶ λύσετε τὴν ἄκραν ταύτην, ἣν σύρετε μέχρις ὅτου ἀρχίσῃ ὁ φελλὸς Α νὰ εἰσέρχεται ἐν

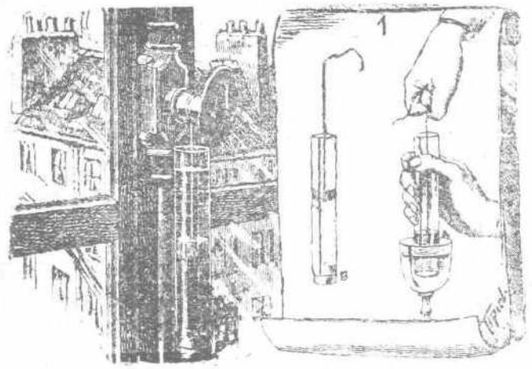

τῷ σωλῆνι. Βυθίσατε τὸ οὕτω πεπωματισμένον μέρος ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος καὶ σύρατε τὸ νῆμα, οὕτω ὁ φελλὸς θὰ ὀλισθήσῃ ἐν τῷ σωλῆνι, ὡς ἔμβολον ἐν σωλῆνι ἀντλίας, τὸ δὲ ὕδωρ θ' ἀνέλθῃ ἐν τῷ σωλῆνι, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι ἡμῶν.

2ον Ὅταν ὁ φελλὸς Α φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ σωλῆνος πωματίσατε τὸ βεβυθισμένον ἄκρον ἐν τῷ ὕδατι διὰ τοῦ ἑτέρου φελλοῦ, προσέχοντες νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἀήρ. Πρὸς τοῦτο βυθίζετε τὴν χεῖρά σας μετὰ τοῦ φελλοῦ ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Εἶτα χύσατε ὕδωρ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ σωλῆνος, μὴ πληροῦντες ὅμως τοῦτον.

3ον Ἀναρτήσατε τὸν σωλῆνα διὰ τοῦ νήματος ἀπὸ τινος καρφίου ἢ τῆς χειρὸς παραθύρου π. χ. καὶ σύρατε ἄνευ κλονισμῶν τὸν σωλῆνα ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω μέχρις ὅτου ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος φθάσῃ μέχρι τῶν χειλέων τοῦ σωλῆνος.

Τῶν τριῶν τούτων ἐργασιῶν συντελεσθεισῶν, σταυρώσατε τοὺς βραχίονας καὶ θέλετε ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ ὕαλος θέλει ἀνέλθει βραδέως κατὰ μῆκος τοῦ νήματος λαμβάνουσα τὴν προτέραν θέσιν της καὶ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος θέλει κατέλθει πάλιν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως θέλετε νομίσει ὅτι ὁ φελλὸς Α κατῆλθε πάλιν ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦ ἄνω διαμερίσματος κατῆλθε διὰ τῶν ἄκρων τοῦ φελλοῦ Α.

Ἀλλ' ὅτι μὲν ὁ φελλὸς Α δὲν κατῆλθε εἶνε φανερὸν διότι τὸ νῆμα εἶνε δεμένον, ὅτι δὲ τὸ ὕδωρ δὲν διῆλθε, ἂν τὸ πείραμα ἐξετελέσθη καλῶς, θέλει φανῇ ἐὰν ἐπαναλάβητε τὸ πείραμα. Τί λοιπὸν συμβαίνει; Ἁπλούστατον. Ὅταν σύρετε τὸν σωλῆνα κάτω δημιουργεῖτε κενὸν μεταξὺ τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ φελλοῦ Α καὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος τοῦ κάτω διαμερίσματος. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐνεργοῦσα κάτωθι τοῦ φελλοῦ Β ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις ὠθεῖ τὸν σωλῆνα πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ὀλισθήσῃ ἐπὶ τοῦ φελλοῦ Α.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κατὰ τῆς δυσωδίας τῶν νεροχυτῶν.

Οἱ νεροχύται ἀναδίδουσι δυσάρεστον ὀσμὴν προερχομένην ἐκ τῆς ἐπικαθήσεως, προπάντων ἐν τῷ σωλῆνι, τῶν λιπαρῶν περισσευμάτων τῶν πιναχίων, τῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ ἀλεστίβῃ. Πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ὀσμῆς ταύτης ῥίψατε ἢ ἀμμωνίαν ἢ σόδαν καὶ ἂν ἐπιμένῃ, χλωροῦχον ὄξυ.

Πρὸς ἀναζωπύρωσιν τοῦ πυρός.

Πολλάκις αἱ οἰκοκυραὶ πρὸς ἀναζωπύρωσιν τῆς κινδυνευούσης νὰ σβεσθῇ πυρᾶς των, χύνουσιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων πετρέλαιον. Τὸ τοιοῦτο εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον. Δέον νὰ μεταχειρίζωνται κολοφώνιον, ἤτοι ρητίνην καλήν, εὑρισκομένην εἰς τὰ ὑλοπωλεῖα. Ἂς ῥίψωσιν ἓν μικρὸν τεμάχιον καὶ τοῦτο ἀναλυόμενον καὶ ἐξαπλούμενον ἐπὶ τῶν ἀνθράκων ἀναδίδει ζωηροτάτην φλόγα, ἱκανὴν νὰ ἀναζωπυρώσῃ ἀξιολόγως τὴν πυράν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Ὀμελέτα μὲ καραβίδας

Ἀνάγκη πᾶσα αἱ καραβίδες νὰ εἶνε ζωνταναί κατὰ τὴν ὥραν τῆς χρήσεως.

Μόλις φθάσουν αἱ καραβίδες τὰς πλύνετε μὲ πολὺ ὕδωρ καὶ τὰς βυθίζετε ἐπὶ δύο ὥρας ἐντὸς γάλακτος ὡμοῦ· τὸ γάλα τοῦτο καθίσταται μέλαν ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν ἃς ἐξάγουσιν.

Ποσότητες δι' ἓξ πρόσωπα: 8 καραβίδες, 8 ὠά, 30 γραμμ. βουτύρου, μικρὸν ποτήριον γάλακτος, καρότα, δύο κρόμμυα, σκόρδον φύλλα δάφνης, πετροσέλινον, ἅλας καὶ πιπέρι. Πλύνατε τὰς καραβίδας ἐν ἀφθόνῳ ὕδατι, ὡς ἐξέλθωσι τοῦ γάλακτος στραγγίσατέ τας ταχέως, κενώσατέ τας ἀφαιροῦντες τὸ μικρὸν ἐσωτερικὸν τὸ ὁποῖον θέλει ἀναφανῇ ὑπὸ τὸ λέπιον εἰς τὸ μέσον τῆς οὐρᾶς. Θέσατέ τον ἐντὸς κατσαρόλας ξηρᾶς μὲ ἓν κοχλιάριον ἅλατος (15 γραμμ.) καλὴν δόσιν πιπέρεως, τὰ καρότα καὶ τὰ κρόμμυα λεπτῶς κεκομμένα, τὸ σκόρδον, τὴν δάφνην καὶ τὸ πετροσέλινον, ὃ γραμ. βουτύρου καὶ κλείσατε. Φέρετε ἐπὶ τοῦ ζωηροῦ πυρὸς ἀνοίγετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἐπαναστρέφετέ τα μέχρις ὅτου καταστῶσιν ἐρυθρὰ καὶ ἔπειτα χύσατε ἐπί τινος στραγγιστῆρος καὶ ἀφήσατε νὰ κρυώσῃ. Εἶτα ξεφλουδίσατε τὰς οὐρὰς, ἀπανίσατε τὰς σάρκας, ἁλατίσατε καὶ πιπερώσατε.

Φορτώσατε τὰ ὠὰ ἐντὸς πιατέλας βαθείας ἁλατίσατε χύσατε τὸ μικρὸν ποτήριον γάλακτος κτυπήσατέ τα ἐν μέρει, προσθέσατε τὰς σάρκας τῶν καραβίδων, τελειώσατε τὸ κτύπημα, ὡς κάνετε διὰ τὰς ὀμελέττας καὶ χύσατε εἰς τὸ θερμὸν τηγάνιον, τὸ περιέχον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βουτύρου.

Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΩΝ ΚΟΖΑΚΩΝ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Ο Β'.

ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΥΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ.)

Ἀπομνημονεύματα Κυρίας ἐπὶ τῶν τιμῶν.

Ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιλαμβάνεται πάσης εὐκαιρίας ὅπως ἀναβάλλῃ τὰς μεγάλας αὐλικὰς ἑορτάς.

Ὅταν ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος τῆς Πρωσίας, ὁ θεῖός του, ἀπέθανε τὴν 9 Ἰανουαρίου 1896, αἱ πρῶταί του λέξεις ὑπῆρξαν:

— Καὶ τώρα, ἠμποροῦμεν ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τῶν ἀγνώστων μας φίλων, τοὐλάχιστον διὰ τὸν χειμῶνα αὐτόν...

Καὶ ὁ μέγας αὐλάρχης Εὐλεμβουργ διετάχθη νὰ ἀνακαλέσῃ ὅλας τὰς προσκλήσεις διὰ τὰς Ἀπόκρεω.

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν ὁ Κάϊζερ νὰ θρηνῇ διαρκῶς καὶ διὰ συγγενῆ τὸν ὁποῖον ἦτο γνωστὸν ὅτι δὲν ἠγάπα καὶ τόσον.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἕνα χορὸν πρὸ τοῦ τέλους τῆς περιόδου.

Καὶ ἐνῷ κανεὶς δὲν ἤλπιζε πλέον εἰς αὐλικὸν γεῦσον, αἴφνης διενεμήθησαν χιλιάδες προσκλήσεων.

Τότε συνέβη καὶ ἓν ἐπεισόδιον, ὅλως προσωπικὸν μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἑνὸς ξένου πρέσβεως καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐθύμωσε τόσον μὲ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ δώσῃ τὸν χορὸν εἰς τὸ παλάτιον, μὴ θέλων νὰ συναντήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν πρέσβυν ὅστις εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργήν του.

— Εἰδοποίησε τὸν Εὐλεμβουργ, εἶπεν εἰς τὸν βαρῶνον Κύνεσερ, ὅτι ὁ χορὸς αὐτὸς δὲν θὰ γείνῃ. Πρέπει νὰ πάρῃ πίσω τὰς προσκλήσεις.

— Εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμ. Μεγαλειότητος ἀπήντησεν ὁ Κύνεσερ, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ περισσότεραι παραγγελίαι τῶν μπυφὲ ἔχουν γείνει, τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

Ὁ αὐτοκράτωρ ἤκουσε τὴν ἀντίρρησιν αὐτὴν μετὰ προφανοῦς ἀνυπομονησίας.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Ὅ,τι δὲν δυνηθῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὸ Παλάτι, ἂς σταλῇ εἰς τὰ νοσοκομεῖα. Ξεύρεις διατί θέλω νὰ μὴ γείνῃ ὁ χορός; διότι δὲν ἐπιθυμῶ αὐτὸς ὁ πρέσβυς... νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τὸ σπίτι μου. Γνωρίζω ὅτι θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν χορόν. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ. Προτιμῶ νὰ ἰδῶ τὸ Παλάτι αὐτὸ εἰς ἐρείπια, παρὰ νὰ περάσω μιὰ βραδειὰ μαζῆ του. Δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἐὰν αὐτὸς ὁ κύριος δὲν φύγῃ ἀπὸ τὸ Βερολῖνον.

Ὁλόκληρος ὁ Γουλιέλμος ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ἐπροτίμησε νὰ διώξῃ χιλιάδας κόσμου, παρὰ νὰ χαλάσῃ τὸ κέφι του.

Τὸ ἐγώ του καὶ μόνον τὸ ἐγώ του, ἰδοὺ ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἡ αὐτοκράτειρα δὲν ἐσυγχώρησε ποτὲ εἰς τὸν κόμητα Ἑρβέρτον Βίσμαρκ ὅτι ὑπῆρξεν, ἐπί τινα χρόνον ὁ μέγας σύντροφος τῶν διασκεδάσεων τοῦ συζύγου της, ὅτε ἀκόμη ἦτο αὐτοκρατορικὴ Ὑψηλότης.

Τὴν διαγωγὴν τοῦ συζύγου της ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κόμητος Ἑρβέρτου.

Βεβαίως ἡ πτῶσις τοῦ Βίσμαρκ ἀποτελεῖ ἱστορικὸν γεγονός, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγράφησαν βιβλία ὁλόκληρα.

Ἀφορμὴ τοῦ μίσους της ὑπῆρξεν ἡ ἔχθρα πρὸς τὸν κόμητα Ἑρβέρτον.

Κατὰ πρῶτον κατώρθωσε νὰ σβύσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑρβέρτου ἀπὸ τὸν κατάλογον προσκεκλημένων, οἱ ὁποῖοι ἔμελλον νὰ συνοδεύσουν τὸν αὐτοκράτορα εἴς τινα ἐκδρομὴν θαλασσίαν εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν.

Εἰς τὴν θέσιν τοῦ Βίσμαρκ ἔθεσε τὸ ὄνομα τοῦ θείου της, τοῦ κόμητος Βαλδερσέε, ὅστις κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου ὑπενόμευε διορκῶς τὸν σιδηροῦν ἀρχικαγκελλάριον.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης Ἑρβέρτος προσεκλήθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν αὐτοκράτορα εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀποικίαν.

Διὰ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Γουλιέλμου Β' ὁ γηραιὸς καγγελλάριος ἦτο ἔνοχος δύο μεγάλων σφαλμάτων. Ἦτο δημοτικώτερος τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἤθελε νὰ ἐπικρατῇ πάντοτε ἡ γνώμη του. Ἀπὸ καιροῦ ὁ Γουλιέλμος Β' δὲν τὸν ἐχώνευεν.

Εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1889 εἶχον ἀναγγείλει ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸν Τσάρον Ἀλέξανδρον τὸ γεγονός, ὅπερ ἐπῆλθε κατὰ Μάρτιον τοῦ 1890.

Ὁ Τσάρος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν μεγάλων ἡγεμόνων, ὅστις ἐπεσκέφθη τὸν Γουλιέλμον Β'.

Φθάσας ἐδείχθη τυπικὸς πολὺ καὶ ψυχρός.

Ἡ τοιαύτη στάσις τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας ἐπλήρωσε χαρᾶς τὴν ψυχὴν τῆς αὐτοκρατείρας.

— Χάρις εἰς τὸν Θεόν, μᾶς εἶπεν, εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν κυρίαν Μπρόκδορφ, ἐὰν ἡ ψυχρότης τοῦ Τσάρου ἐξακολουθήσῃ, δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ γείνῃ λόγος περὶ τῶν ἀρραβώνων αὐτῶν.

Ἡ Α. Μ. ἐννοεῖ σχέδιον γάμου τοῦ Τσαρεβιτς καὶ μιᾶς πριγκηπίσσης τῆς Πρωσσίας.

Ἡ ψυχρότης τοῦ Τσάρου δὲν ἐξηκολούθησεν.

Διελύθη μόλις ὡμίλησε μετὰ τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ διὰ μακρῶν.

Οὕτω κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεώς του, ἔφανη ἐκ νέου λίαν ψυχρὸς καὶ

δὲν ἀπήντησε πλέον εἰμὴ ἀορίστως ὁσάκις τοῦ ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἀρραβώνων.

Ἐν τούτοις ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἀπεφάσισεν εὐθὺς ἀμέσως νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ παλαιοῦ του φίλου, τοῦ κόμητος Ἑρβέρτου.

— Τί θὰ κάνῃς; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Θ' ἀκολουθήσω τὸν πατέρα μου, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ Ἑρβέρτος.

Μετὰ τὸν κόμητα Βίσμαρκ, δεύτερος εὐνοούμενος τοῦ Γουλιέλμου Β' ὑπῆρξεν ὁ κόμης Λιεβναου.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ὑπῆρξεν τὸ alter ego του, δὲν ὑπῆρξεν ὅμως ποτέ, ὅπως ὁ Ἑρβέρτος, τόσον οἰκεῖος φίλος.

Ὁ Γουλιέλμος μετὰ τὸν γάμον του, ὅταν ἔκαμε τοὺς διορισμοὺς τῆς Αὐλῆς του, ἐπῆρε τὸν Λιεβναου ὡς αὐλάρχην.

Ὁ λόγος τοῦ διορισμοῦ του ἦτο ὅτι ὁ Λιεβναου ἦτο ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξετέλει τὰς διαταγάς του, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν αὗται.

Ὅτε ὁ Γουλιέλμος ἔγεινεν αὐτοκρατορικὸς πρίγκηψ, ὁ Λιεβναου ἔμεινε ἀρχηγὸς τοῦ Οἴκου του, ὅστις ηὐξήθη.

Ἀλλὰ ταχέως τὸν ἀπέπεμψε διότι τῷ ἔκαμε πολλοὺς ἐχθρούς.

Ἡ μανία τοῦ αὐτοκράτορος διὰ τὰ ταξείδια εἶνε μοναδική.

Ὅλοι οἱ περὶξ τοῦ αὐτοκράτορος πρέπει πάντοτε νὰ εἶνε ἕτοιμοι.

Οἱ ὑπασπισταί, οἱ γραμματεῖς, στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοί, οἱ ἰατροί, οἱ ὑπηρέται, οἱ ἀμαξηλάται, ἐν γένει οἱ συνοδεύοντες τὸν αὐτοκράτορα εἶναι τόσον καλὰ μαθημένοι, ὥστε εἰς μίαν ὥραν ἠμποροῦν νὰ εἶνε ἕτοιμοι διὰ ταξείδιον.

Πάντοτε σχεδὸν οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν αὐτοκράτορα μανθάνουν τὰ τοῦ ταξειδίου κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ἔχει τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἐξηγῆται σαφῶς.

Ὅλα τὰ ἀναγγέλει σχεδὸν διὰ μονοσυλάβων.

Ποτὲ δὲν ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν διὰ πολλῶν λέξεων καὶ φράσεων.

Αὐτὸς λέγει μίαν λέξιν καὶ οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ τὸν ἐννοήσουν.

Οἱ περισσότεροι λοιπὸν μαντεύουν.

Νὰ τὸν ἐρωτήσουν ἐκ νέου τί εἶπε καὶ τί ἐννοεῖ, δὲν εἶνε δυνατόν, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὴν ἐθιμοτυπίαν.

Ἐπομένως, ὅ,τι ἠμπορέσουν καὶ ἐννοήσουν ἀπὸ τὰ μονοσύλλαβα.

Τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ κατευθυνθῇ ὁ αὐτοκράτωρ, μένει πάντοτε μυστικόν.

Καὶ ὅταν πρόκειται περὶ σπουδαίου ταξειδίου καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ἀσημάντου μετακινήσεως.

Ὅταν πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς καμμίαν πόλιν ἢ κανὲν φρούριον διὰ νὰ κάμῃ ἀφιξίαν ἔφοδον τὴν νύκτα, πάλιν δὲν λέγουν τίποτε εἰς κανένα. τὸ τραῖνον τοῦ Γουλιέλμου Β' εἶνε ἐπιπλωμένον μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καὶ ἔχει ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀνέσεως. Ὁμοιάζει πρὸς κινούμενον ἀνάκτορον. Περιέχει αἰθούσας, τραπεζαρίας, κοιτῶνας τοῦ ὕπνου, καλλωπιστήρια, λουτῆρας, μαγειρεῖα, σταύλους, ὅλα.

Ἐξ ἀντιθέτου, εἰς τὸ τραῖνον δὲν ὑπάρχει καμμία εἰδικὴ θέσις διὰ τοὺς ὑπηρέτας.

Ὅλοι οἱ ὑπηρέται εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κοιμῶνται χάμω, εἰς τὰ ἐδώλια, ὁπουδήποτε τέλος εὕρουν θέσιν.

Κατὰ τὸ ταξείδιον, εἰς τὰς πέντε τὸ πρωί, πολλάκις μάλιστα ἐνωρίτερον, ὀίδευν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τέϊον.

Κατόπιν κάμνει τὸ λουτρόν του, ἔπειτα τὴν τουαλέτταν του καὶ εἶτα προγευματίζει μὲ ἐλαφρὰ φαγητὰ καὶ ποικίλα. Ἀνακτήσας οὕτω τὰς δυνάμεις του ὁ αὐτοκράτωρ καὶ οἱ ὑπασπισταί του ἱππεύουν ἀμέσως καὶ προηγουμένων ἱππέων καὶ σαλπίγγων, διασχίζουν ἐν καλπασμῷ τὴν πόλιν, ἐξυπνοῦντες ὅλους τοὺς κατοίκους.

Εἷς ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν του διηγεῖτο ὡς ἐξῆς τὴν ἔξοδον τὴν γενομένην εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ φρουρίου τοῦ Πόζεν.

Ἀντήχησαν αἱ σάλπιγγες καὶ τὰ πέταλα τῶν ἵππων ἐκρότουν εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως.

Τὰ παράθυρα ἠνοίγοντο.

Ὅλοι ἐξυπνοῦσαν διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν αὐτοκρατορικὴν προέλασιν.

Γέροι, νέοι, παιδιά, γυναῖκες μὲ τὰ νυκτικά των. Ποῦ καὶ που ἠνοίγετο καὶ μία θύρα καὶ ἐβλέπομεν κανένα ὑπαξιωματικὸν νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν στρατῶνα ὡσὰν ἀστραπή.

Ὅταν διηρχόμεθα πρὸ τοῦ μεγαλειτέρου ξενοδοχείου τῆς πόλεως, εἴδαμεν εἰς ἓν παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος δύο ὀρθοὺς μύστακας ξανθοὺς τοὺς ὁποίους ἐγνωρίζομεν ὅλοι, καὶ οἵτινες προσεπάθουν νὰ κρυβοῦν ἀπὸ πίσω ἀπὸ δύο ὡραίας κυρίας.

Ἡ μία ἦτο ἡ κορυφαία τοῦ χοροῦ τῆς Βασιλικῆς Ὀπέρας τοῦ Βερολίνου καὶ ἡ ἄλλη μία νέα ἑνὸς ἰδιωτικοῦ θεάτρου.

—Τί βλέπω; εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἐν λόγῳ παράθυρον. Τὸ μπαλέτο μου καὶ οἱ ἠθοποιοί μου μὲ ἀκολουθοῦν εἰς Πόζεν!

Ὁ ἀξιωματικὸς ὁ οὕτω συλληφθεὶς εἰς τὸ παράθυρον ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλους.

Ὁ αὐτοκράτωρ τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ πρόγευμα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τὸν ἐπείραζε διαρκῶς.

Ἡ μανία τοῦ αὐτοκράτορος μὲ τὰ ταξείδεια εἶνε τοιαύτη, ὥστε ὅταν δὲν ἔχῃ λόγον νὰ ταξειδεύσῃ καὶ νὰ μεταβῇ κάπου, καὶ δὲν ἔχει καὶ

κανένα νὰ ἐπισκεφθῇ, εἰσέρχεται εἰς τὸ τραῖνόν του καὶ κοιμᾶται ἐκεῖ τὴν νύκτα, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἀπέχοντος ὀλίγα λεπτὰ ἐκ τοῦ νέου Ἀνακτόρου.

Μίαν ἑσπέραν, ἡ αὐτοκράτειρα τὸν ἠπείλησεν ὅτι θὰ μεταβῇ καὶ αὐτὴ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ τραῖνον, ἐὰν δὲν διακόψῃ αὐτὴν τὴν συνήθειαν.

Οἱ ὑπηρέται δὲ οἱ ὁποῖοι ὑπέφεραν ὅλην τὴν νύκτα, εἰδοποίησαν μερικοὺς βουλευτὰς τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ κάμουν λόγον εἰς τὴν Βουλὴν καὶ νὰ ἐρωτήσουν μὲ ποῖον δικαίωμα ὁ αὐτοκράτωρ μεταβάλλει τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν εἰς ὑπνωτήριον.

Φυσικὰ ἡ Βουλὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπέμβῃ.

Ἐν τούτοις ὅλος ὁ κόσμος εἶχε ἀθεῖ, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν σταθμόν.

Καὶ ἡ συγκοινωνία διεκόπτετο, ὅπως μὴ διαταραχθῇ ὁ ὕπνος τοῦ αὐτοκράτορος.

—Πλέον τῶν 100 ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν μένουν ἄγρυπνοι, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ κοιμᾶται εἰς τὸν σταθμόν, μοῦ ἔλεγεν ὁ κόμης Ἐὐλεγμπουργ.

—Ἑκατὸν πρόσωπα! ἀπηντησα· μοῦ φαίνεται ἀδύνατον.

—Μάλιστα, ἑκατὸν πρόσωπα! Ἔχω τὸν καταλογον εἰς τὰς χεῖράς μου. Πρῶτον τὰ τραῖνα μὲ τὰ ἐμπορεύματα σταματοῦν, τὰ τραῖνα δὲ μὲ τοὺς ταξειδεύοντας βραδυπορεῖν. Τὰ σφυρίγματα παύουν. Οἱ κώδωνες δὲν ἠχοῦν πλέον. Ἕνεκα τούτου ἡ ὑπηρεσία διπλασιάζεται διὰ νὰ μὴ συμβοῦν δυστυχήματα.

Ὁ αὐλάρχης ἔχει διαταγὰς νὰ προκαλῇ προσκλήσεις καὶ προορισμὸν νὰ δημιουργῇ ἑορτάς, ἀπαιτούσας τὴν αὐτοκρατορικὴν παρουσίαν.

Ὅλας δὲ τὰς παρουσιαζομένας εὐκαιρίας ὁ αὐτοκράτωρ ἐκμεταλλεύεται διὰ νὰ ταξειδεύσῃ, εἴτε πρόκειται νὰ ὑψωθῇ κάπου μία σημαία, εἴτε πρόκειται νὰ ἱδρυθῇ μία ἐκκλησία.

— Ἐκτίσαμεν δεκαπέντε ἐκκλησίας εἰς τὸ Βερολῖνον, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ αὐτοκράτωρ διαρκοῦντος τοῦ γεύματος ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

—Αὐτὸ σημαίνει, μοῦ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί ὁ γείτων μου, ὁ γραμματεὺς τῶν ἐσωτερικῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δεκαπέντε φορὰς ἐπέβη ἁμάξης, ἢ ἵππευσεν, ἢ ἐταξείδευσεν.

Ποτὲ μνημεῖον ἀναμνηστικὸν τοῦ πολέμου τοῦ 1870 δὲν ἐνεκαινιάσθη χωρὶς ὁ αὐτοκράτωρ νὰ εἶνε παρών.

Τέλος διὰ νὰ σᾶς δώσω μίαν ἰδέαν τῆς ἀδιακόπου κινήσεως τοῦ αὐτοκράτορος, δὲν ἔχω εἰμὴ νὰ προστρέξω εἰς τὸ σχετικὸν ἡμερολόγιόν μου ὅπου κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς ἔτους (ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 93 μέχρι Αὐγούστου τοῦ 94) ἐσημείωσα ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐταξείδευσεν 194 φορὰς! Τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας, τὰς ὁποίας διῆλθεν εἰς τ' ἀνάκτορα, διέθεσεν εἰς κυνήγια, εἰς γυμνάσια ἱππικά, εἰς λον-τέννις, εἰς ἐπιθεωρήσεις, εἰς ὑποδοχάς, εἰς παρουσιάσεις.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ αὐτοκράτορος κατὰ τὸ πρῶτον του ταξείδιον εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν.

Ἦτο κατὰ τὸ 1888.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὡμίλει μετ' ἐξάρσεως περὶ τῆς ἐπισκέψεώς του ἐν Κοπενάγῃ καὶ διηγεῖτο πόσον αὕτη εἶχε συγκινήσει τὸν βασιλέα Χριστιανὸν καὶ τὴν βασίλισσαν Λουΐζαν.

—Ὅλοι ὅπως ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος ἠμποροῦν νὰ μοῦ εἶνε χρήσιμοι. Καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ὑπεσχέθην νὰ μένω κατ' ἔτος καὶ ὀλίγας ἡμέρας μαζῆ των κατὰ τὸ ταξείδιον μου εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν. Ἡ πενία τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Δανιμαρκίας ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν γερμανικὴν Αὐλήν. Ὅλοι ἐγνωρίζαμεν ὅτι ὁ Τσάρος μεταβαίνει εἰς τὸν πενθερόν του καὶ πολλάκις, δίδει καὶ ἐπιχορήγησιν διὰ τὰ προσωπικά του ἔξοδα, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀκολουθίαν του.

Ὁ Γοιλιέλμος Β' τὰ ἐγνώριζεν ὅλα αὐτά.

Ἐγκαθιστάμενος εἰς τὴν Κοπενάγην ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ ὅτι στενοχωρεῖ πολὺ τὸν σεβαστόν του ἀδελφὸν τῆς Δανιμαρκίας τοῦ ὁποίου τὸ ἥμισυ των ἐτησίων ἐσόδων εἶχε καταλάβει ἡ Πρωσσία.

Ἐν πάσαις περιπτώσει, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαιον, εἶναι ὅτι ἡ Αὐλὴ τῆς Κοπενάγης πάντοτε προειδοποιουμένη περὶ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐγίνετο τὸ ταξείδιον τοῦ Γουλιέλμου Β, ἀπήντα ἑκάστοτε μὲ τόπον πολὺ ψυχρὸν ὅτι παρ' ὅλην τὴν καλὴν της θέλησιν, ἦτο δύσκολον νὰ τὸν προσκαλῇ.

Βραδύτερον ἡ αὐτοκράτειρα, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὡμίλουν περὶ τῆς συναθροίσεως τοῦ Φρένδεσβοργ, ἔλεγεν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Κοπενάγην διότι αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους δὲν τὸ ἐπιτρέπουσι.

Ἀλλ' ἐπληροφορήθην ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς ρωσσικῆς πρεσβείας, ὅτι δὲν ἦτο ἀληθές, ἀλλ' ὅτι ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κοπενάγης, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξοχικῆς του ἀναπαύσεως νὰ ἀπασχολεῖται «ἀπὸ τὸν νεαρὸν αὐτὸν κύριον».

Κατόπιν ὁ πρέσβυς τῆς Δανίας ἐν Βερολίνῳ ἄφηνε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι αἱ ἐπισκέψεις τοῦ Γουλιέλμου Β' εἶνε κουραστικαὶ διὰ τὴν βασίλισσαν Λουΐζαν, ἥτις εἶχεν ὑποφέρει κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ 1864.

Τὴν 21 Φεβρουαρίου τοῦ 1895 ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπανῆλθεν ἐξωργισμένος ἐκ Βιέννης, ὅπου εἶχε μεταβῇ, χωρὶς νὰ προσκληθῇ, εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἀλβέρτου.

Τὸ ἀστειότερον ὅλων εἶνε ὅτι ὁ ἀρχιδοὺξ αὐτὸς, καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν ἐμίσει τὴν Πρωσσίαν σφοδρῶς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΡΩΣ;

«Ἔρως ἀνίκατε μάχαν καὶ σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ' ἁμερίων σὲ γ' ἀνθρώπων ὁ δ' ἔχων μέμηνεν....

Πρό τινων ἡμερῶν εἴχομεν κληθῇ εἰς ἑσπερίδα τινὰ ἐν κύκλῳ στενῷ οἰκογενειακῷ παρά τινι τῶν φίλων, ἐγώ τε καὶ τέσσαρες ἔτι γνωστοὶ μετὰ τῶν γυναικῶν των.

Ἐν τοιαύταις συναθροίσεσιν ἄλλοτε ἡ ὁμιλία περιεστρέφετο περὶ νέα τῆς ἡμέρας, ἐν οἷς ἐπρώτευεν ἡ ἀστείευτος συκοφαντία καὶ ραδιουργία, ἡ ἀποτελοῦσα τρόπῳ τινὶ ἀσθένειαν κοινὴν τοῦ γυναικείου φύλου τοῦ τόπου, οὐχὶ ὀλιγάκις μετοδιδομένην καὶ τοῖς σοβαρευομένοις ἡμῖν ἀνδράσι, κατέληγον δὲ αἱ ἑσπερίδες εἰς χαρτοπαίγνιον, διαρκοῦν μέχρις ἐξημερωμάτων.

Ἀφ' ἧς ὅμως ἐποχῆς ἀνεφλέγη ὁ πόλεμος, ὁ ἀναστατώσας τὸν κόσμον ὅλον, καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα προξενήσας κακά, νέον ὑλικὸν ἐδόθη πρὸς ὁμιλίαν ἐν συναναστροφαῖς.— Τὰ πολεμικὰ λοιπὸν ἀποτελοῦσι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας τὸ φλέγον καὶ ἀναφλέγον τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας.

Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἑσπερίδι ἡμῶν πάλιν τὸ ζήτημα ἦν ἐπὶ τῶν προσφάτων ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης εἰδήσεων, ὅτε, ἀπροσδοκήτως πως, ἡ φιλοξενοῦσα ἡμᾶς οἰκοδέσποινα, ἐπωφελημένη ἀνακοπῆς τινος τῆς συζητήσεως ἠρώτησε.

— Ἐμάθετε τὰ νέα;

— Τὰ ὁποῖα; ἠρώτησαν οἱ κεκλημένοι.

— Πῶς; Δὲν ἠκούσατε περὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ κ. Μ;

— Τοῦ κ. Μ: τοῦ χηρεύσαντος ἐσχάτως; τοῦ στερηθέντος τῆς εὐγενοῦς ἐν ταύτῳ καὶ θελκτικῆς ἐκείνης γυναικός;

— Ναί! Ναί! διὰ τοῦτο δὰ καὶ ἠδυοχειριάσθη. ἀπαγχονισθείς! Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀγγέλου του, τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας του καὶ τὴν ἠκολούθησεν!

— Ἀδύνατον· καὶ πόθεν γνωστόν, ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ αἴτιον.

— Ἐπιστολὴ ἰδιόχειρος τοῦ αὐτοκτονήσαντος, ἐπέχουσε φῶς εἰς τὸ δρᾶμα . . .

Πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην ἔγραψεν ἐπιστολήν, πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς, διαφωτίζουσαν αὐτάς, ὅπως μὴ προβῶσιν εἰς ματαίας ἀνεξιχνιάσεις αἰτίων καὶ αἰτιατῶν καὶ εἰς ζητήσεις αὐτουργῶν τοῦ ἐγκλήματος.

— Εἴπετε τώρα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔρως! Εἴπετε ὅτι ἐξέλιπεν ἐντελῶς ὁ ἔρως ἀπὸ τοῦ κόσμου, ὡς πολλοὶ τῶν σκεπτικιστῶν διατείνονται, φρονοῦντες ὅτι ἐγκατέλιπε διὰ παντὸς τὴν Ρωσσίαν ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, ὁ θεῖος ἔρως, παρατήρησεν ὁ Φ., ἀγγλος τὴν καταγωγήν.

— Πιθανὸν νὰ μὴν ἐξέλιπεν ὁ τῆς Πανδήμου υἱὸς! καὶ πιστεύετε λοιπὸν ὑμεῖς εἰς τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ; πιστεύετε ὅτι πραγματικὸν τῆς αὐτοκτονίας αἴτιον ἦν ὁ ἔρως; Γελοῖον! Ἐγὼ τοὐναντίον θεωρῶ ὡς αἰτίαν, ἀγαγοῦσαν εἰς ἓν τοιοῦτον τέλος, ἐγκεφαλικὴν διατάραξιν τοῦ «ἐρωτευμένου σας», ἀπὸ πολλοῦ ἄλλως τε πάσχοντος, ὡς ἤκουσα, καὶ ὅπερ, οὐδόλως ἀμφίβολον, ὅτι καὶ οἱ ἰατροὶ θὰ ἐπεκύρωσαν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ταῦτα λέγων ὑπέστη ἐπίθεσιν ἰσχυρὰν ἐκ μέρους τοῦ παρευρισκομένου ὡραίου φύλου.

— Λοιπὸν ὑμεῖς, ὑπέλαβεν ὁ Ἄγγλος ἀρνεῖσθε ἐντελῶς τὴν ὕπαρξιν ἔρωτος;

— Ἀρνοῦμαι· παραδέχομαι συμφέρον, καθῆκον, πεπρωμένον, παρατρύνσεις παραβιάσεις, ἕξιν, μίμησιν κ.λ. κ.λ. αἴτια τῶν συνοικεσίων τῆς σήμερον, πλὴν οὐδέποτε ἔρωτα.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ θέμα δὲν συνῆδε πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ συνδιαλεγόμενα, ἐπειδὴ πάντες εἶχον παρέλθῃ πλέον τὴν ἡλικίαν ἐκείνην τῆς φλογὸς τῆς ἐρωτικῆς— εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχρὸν τὴν μετὰ μεθ' ἁμάξης ἀκούουσαν καὶ ἐκδεχομένην τὰ τοιοῦτα ἀνδρικὴν ἡλικίαν, οἰκογενειαρχῶν μετὰ σκέψεων καὶ μεριμνῶν βιωτικῶν τοσούτων, ὅσος ἡ δύσολον καταστᾶσα σημερινὴ ζωὴ γεννᾷ, ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀλλάξῃ θέμα ὁμιλίας, καὶ ἠσθάνετό τις ὅτι μετὰ γλυκυθυμίας νεανικῆς θὰ ἀνηρπάζετο πᾶσα ἐπὶ τοῦ ἀντιειμένου τούτου φράσις.

Ὅθεν οἱ πάντες ἀνέμενον τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἄγγλου ἀνατροπὴν τῶν ψυχρῶν τοῦ προλαλήσαντος ρητῶν.

— Καὶ ὅμως, κυρίαι καὶ κύριοι, ὑπέλαβεν ὁ ἄγγλος, ὑφίσταται καὶ θὰ ὑφίσταται ἔρως, ἐν ὅσῳ καὶ ὁ κόσμος θὰ ὑφίσταται, καὶ παράδειγμα φέρω ὑμῖν γεγονὸς πρόσφατον, θρέμμα αὐτοῦ τούτου τοῦ πολέμου, γεγονὸς οὗτινος τὴν ἐξέλιξιν ἠκολούθησα μετὰ διαφέροντος μεγίστου, ὀλίγας πρὶν νὰ ἔλθω ἐνταῦθα ἑβδομάδας.

Αἱ προκατακρτικαὶ αὗται φράσεις διέγειραν τῶν ἀκροατῶν τὴν περιέργειαν καὶ δὴ τῶν γυναικῶν τὸ ἀνυπόμονον, προσδοκουσῶν τὴν ἀφήγησιν σπανίου τινὸς τὴν φύσιν καὶ πλοκὴν ἐρωτικοῦ συμβεβηκότος τῆς ἡμέρας, παρεμφερεῖς ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρυόμενοι ὑλικόν, συγγράφουσι τὰ συγκινητικώτατα ἐκεῖνα μυθιστορήματα οἱ μεγάλοι μυθιστοριογράφοι τῶν χρόνων ἡμῶν.

— Οἱ πάντες, ἀναμφιβόλως, ἠκούσατε περὶ τῆς ἐπισήμου οἰκογενείας τοῦ κόμητος Κ. Τοῦ κόμητος τούτου μόνος κληρονόμος ἄμεσος ἀπέμεινε κόρη 18ης, ἡ κόμησσα Ε. Κ. Ἡ νεαρὰ κόμησσα, μ ἐνασα ὀρφανὴ ἀπὸ δύο ἐτῶν ἔζη ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ θείου της βαρώνου Φ. ἐν Κόβνῳ.

Ἐν τῇ πόλει δὲ ταύτῃ εἶχε γνωρισθῇ μετὰ νεαρωτάτου ἀξιωματικοῦ, τοῦ πυροβολικοῦ, μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ στρατηγοῦ Δ.

Ἡ εὐγενὴς καὶ ἐλκυστικὴ τῆς νεαρᾶς κομήσσης συμπεριφορά, μόρφωσις ἐπιμελημένη, καλλονὴ ἁρπαζουσα, ἠχμαλώτισαν τοῦ ἀρειμανίου ἀξιωματικοῦ τὴν καρδίαν.

Παρῆλθεν οὕτω πως ἀπὸ τῆς γνωριμίας των ἔτος ὁλόκληρον, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ, θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν θανατοῦσαν αὐτὸν ἀβεβαιότητα περὶ τῆς ἀμοιβαιότητος τοῦ αἰσθήματος ἐκ μέρους τῆς ἐκλεκτῆς του, ἀπετάθη πρὸς τὸν προστάτην αὐτῆς ζητῶν τὴν χεῖρα τῆς κομήσσης.

Πρὶν ἢ δὲ λάβῃ ἀπάντησιν ἀνεχώρησεν ἐπ' ἀ-

δεία διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων εἰς τὴν γεννέθλιόν του πόλιν παρὰ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ.

Ὁ Βαρῶνος ἐκοινοποίησε τὴν πρότασιν τῇ ἀνεψιᾷ αὐτοῦ καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ σκεφθῇ κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς, μὴ θέλων, ὡς ἔλεγε, μήτε νὰ προτρέψῃ μήτε ν' ἀποτρέψῃ αὐτήν, ἀφ' οὗ ἄλλως τε παρῆλθεν ἤδη ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τῆς βίας καὶ παραβιάσεως τῆς ἀτομικᾶς ἐλευθερίας.

«Σκέφθητι, εἶπεν, ἂν τὸν εὑρίσκῃς ἀντάξιον σεῦ καὶ τῆς καταγωγῆς σου, ἂν τὸν θεωρῇς κατέχοντα τὰ προσόντα τοῦ μέλλοντος συζύγου σου, ἂν ἀνακαλύπτῃς ἐν αὐτῷ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐνδάλματος ὅπερ ὠνειροπόλησας, βεβαίως, ὡς μέλλοντα σύντροφον τοῦ βίου σου, ἔχεις τὴν συγκατάθεσιν ἐμοῦ τε καὶ τῆς θείας.»

Ἐσκέφθη ἐκείνη· καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ εὕρῃ ἐν τῇ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾷ τοῦ ἀξιωματικοῦ καταφανῆ δείγματα ἔρωτος φλογεροῦ, ὑποπτεύσασα δ' ὅτι μᾶλλον ἐκ συμφέροντος καὶ ὑστεροβουλίας κινούμενος, καὶ ἀποβλέπων εἰς προῖκα καὶ ὄνομα (ἐπειδὴ ἦν κάτοχος ἀπεράντων ὑποστατικῶν) προέβη εἰς τὸ διάβημα τοῦτο, πρὶν ἢ ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς ἀδείας, ἔγραψεν αὐτῷ διὰ τοῦ θείου της, ἀποποιουμένη.

Ἡ λύπη τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ ἦν ἀπερίγραπτος. Ὁ κόσμος ὁ τόσον ἀνθηρὸς ἐκόμη χθὲς ἀπώλεσε πᾶσαν γοητείαν· ἡ ζωὴ ἐθεωρήθη βάρος περιττόν, δυσβάστακτον. Ὁ πρῴην ζωηρὸς καὶ ἀκμαῖος πολεμιστὴς κατελήφθη ὑπὸ μελαγχολίας ξένης τῆς ἡλικίας του, φοβερὰ ἰδέα τῷ εἶχεν ἐπέλθῃ, νὰ βάλῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς ζωῆς του!

Ὅτε ἐκρήγνυται ὁ Ρωσσο-Ἰαπωνικὸς πόλεμος καὶ τρέπει καὶ αὐτοῦ τὰς φρένας πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν.

«Ὦ πόλεμε! ἔλεγε, πόσον θά σοι εἶμαι εὐγνώμων, ὅτι μοὶ παρέχεις τὸ μέσον τῆς ἀποσπάσεως ἀπὸ τῆς τηκούσης με ἀνιάτου θλίψεως! Ἄλλως εἶσαι ἐπικατάρατος, καὶ αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν, οὓς θέλω θλίψῃ διὰ της ἀμεταθέτου καὶ ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ὅπως δράμω ζητῶν δρόσον ἀπὸ τοῦ καταφλέγοντός με πάθους εἰς τὰς πρώτας τῶν μαχῶν γραμμάς, ἐμοὶ ὅμως φίλος γλυκύς, παρήγορος!»

Τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην λαβών, ἀνακοινοῦται τοῖς γονεῦσι καί, ἀμετάτρεπτος καὶ ἄκαμπτος πρὸ τῶν ἱκεσιῶν αὐτῶν ζητεῖ τὴν μετάθεσίν του εἰς τὸν ἐνεργὸν στρατὸν ἐν Μαντζουρίᾳ κατὰ τῶν καταδρομέων, κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος.

Ἡ αἴτησίς του γίνεται προθύμως δεκτὴ καθ' ὅτι ἡ πατρὶς εἶχε καὶ ἔχει μεγίστην ἀνάγκην κυρίως πυροβολικοῦ (ἦν ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ) καὶ ἀναχωρεῖ μετὰ τῶν πρώτων ἀπελθόντων.

Τὴν ἀναχώρησίν του ὅμως ταύτην ἐφρόντισε νὰ κάμῃ γνωστὸν τῇ κυρίᾳ τῆς καρδίας του δι' ἐπιστολῆς, ἣν ἀναχωρῶν ἔρριψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Τὴν θλιβερὰν ταύτην εἴδησιν λαβοῦσα ἡ νεαρὰ κόμησσα ἠσθάνθη ἄλγος ὀδυνηρόν, καθ' ὅτι ὑπαινιγμός τις μελαγχολικὸς ἔδιδεν αὐτῇ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔρευγεν, ἵνα τὸ πάθος του λησμονήσῃ, καί, ἐννοεῖται, ἐν τοιαύτῃ περιστάσει δὲν θὰ ἐφείδετο τῆς ζωῆς του, ἀφ' οὗ μάλιστα οὐδεμία τῷ ἐδόθη ἐλπὶς περὶ ἀμοιβαίου αἰσθήματος παρόντος ἢ μέλλοντος.

— «Ὦ τῆς δυστυχίας!» ἔλεγε μονολογοῦσα — ἐνόμισα ὅτι δὲν ἔτρεφε πρὸς ἐμὲ σφοδρὸν ἔρωτα ἐνόμισα ὅτι κερδοσκρπικοὶ ὑπολογισμοὶ τὸν ὤθουν εἰς τὴν πρότασιν, τὸν ἀπεδοκίμασα, τὸν ἀπώλεσα διὰ παντός! Ἔχω προῖκα, ὄνομα, καλλονήν, νεότητα! πολλοὶ γαμβροὶ θὰ παρουσιασθῶσιν, ἀλλ' οὐδεὶς ἕτερος παρόμοιος αὐτῷ! ὁ εἷς οὗτος φεύγει μακρόν, φερόμενος ἀνὰ τὰς ἀχανεῖς σιβηρικὰς ἐκτάσεις!

Διὰ τί νὰ μὴ τὸ μάθω ἐνωρίτερον; διὰ τί νὰ μὴ ἐμβαθύνω εἰς τὴν ψυχήν του; ποῦ λοιπὸν τὸ γυναικεῖον προαίσθημα, δι' ὃ καυχῶνται αἱ τοῦ φύλου μου! Τί δὲν θὰ ἔδιδον, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν σταματήσω, νὰ τὸν ἐπαναφέρω ὀπίσω, νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας του, εἰς τοὺς πόδας του, νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν παραγνώρισιν καὶ παρ' ἀξίαν ἐκτίμησιν, νὰ τὸν περιβάλω δι' ὅλων ἐκείνων τῶν γυναικείων θωπειῶν, ὡς δούλη διὰ βίου προσπαθοῦσα νὰ καταστῶ ἀξία συγγνώμης, νὰ τύχω τῆς ἐπιεικείας του.

Ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν ἐκείνην διῆλθεν ἀπαρηγόρητος, τὴν δὲ νύκτα ἄγρυπνος καὶ ὡσεὶ ἀπόλέσασα τὸ λογικὸν ἠτένιζέ που εἰς τὸ κενόν.

Εἶχεν ἀποκοιμηθῆ κατὰ τὴν πρωΐαν καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀνακουφισθεῖσαν. Πολλάκις σκέψεις καὶ ἀποφάσεις, γενόμεναι μετὰ ὁράματα τῆς νυκτός, κατόπιν ὕπνου τεταραγμένου μετὰ συγκίνησιν σφοδρὰν τῆς ἡμέρας, ἐπιχύνουσι βάλσαμον εἰς πληγωθείσας καρδίας.

Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ τῇ νεαρᾷ κομήσσῃ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Εὐθὺς ὡς ἀφυπνίσθη, ἡτοίμασε τὸν ὁδοιπορικόν της σάκκον καί, λαβοῦσα ὅσα ἠδυνήθη χρήματα μεθ' ἑαυτῆς ἀνεχώρησεν εἰς Μόσχαν, κρύφα τοῦ θείου της, εἰς ὃν ἄφινεν ἐπιστολὴν ἐξηγοῦσαν τὴν ἀπόφασίν της καὶ καθησυχάζουσαν καὶ ἱκετεύουσαν αὐτόν, ὅπως μὴ προβῇ εἰς οὐδὲν διάβημα παρὰ τῇ ἀρχῇ δυνόμενον νὰ κωλύσῃ τὴν σταθερὰν ἀπόφασίν της.

Ὡς φαίνεται, ἤλπιζε νὰ τὸν προλάβῃ τὸν ἀξιωματικὸν, καὶ κινοῦσα πᾶν μέσον δι' ἰσχύος καὶ χρημάτων νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ὑπηρεσίας, πείθουσα αὐτὸν συγχρόνως νὰ παραιτηθῇ τῆς ἤδη ἀσκόπου ἀποφάσεώς του.

Πλὴν ἠπατήθη εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτῆς, διότι φθάσασα εἰς Μόσχαν, ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ πυροβολικὸν τοῦ λατρευτοῦ της εἶχεν ἀναχωρήσῃ.

Μὴ νομίσητε ὅμως ὅτι ἀπέβαλε πᾶσαν ἐλπίδα, ἢ ὅτι ἐδείχθη ἄμοιρος τοῦ ἐφευρετικοῦ καὶ ἐπιχειρηματικοῦ.—Μαθοῦσα ὅτι ἀπόσπασμα, τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ ἀπήρχετο εἰς Μαντζουρίαν, ὅπου τὰ πολεμικὰ γεγονότα θὰ ἀπῄτουν χεῖρας νοσηλευτῶν καὶ νοσηλευτριῶν, προσέρχεται πρὸς τὴν διοργανότριαν καὶ διευθύντριαν τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους τοῦ νοσηλευτικοῦ τούτου ἀποσπάσματος, καὶ καταθέτουσα πάντα, ὅσα μεθ' ἑαυτῆς ἔφερε χρήματα, κατορθοῖ νὰ συγκαταλεγῇ μετὰ τῶν νοσηλευτριῶν, καὶ ἀναχωρεῖ, λαβοῦσα τὴν αὐτὴν ἣν καὶ ὁ μαχητής της ὁδόν, ἀφ' οὗ ἄλλως τε μία εἶνε ἡ μακρὰ ὑπερσιβηρικὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή.

Κυλίονται νυχθημερὸν οἱ τροχοὶ ὑπὸ τὸν μονότονον ὀχληρὸν ὑδοῦπον καὶ κρότον, πλὴν ταῦτα

ἄλλοις ἴσως προὐξένουν ἐντύπωσιν, οὐχὶ ὅμως καὶ τῇ ἡρωΐδι ἡμῶν, ἣν οὔτε αὐτὴ διὰ τῆς λίμνης Βαϊκάλης ἐπὶ τῆς περιφήμου ἐκείνης ἐπὶ τοῦ πάγου γραμμῆς διέλευσις συγκινεῖ, ἀφῃρημένως καὶ ἀπαθῶς τὰ περιστοιχίζοντα ἀτενίζουσαν.

Ἰδοὺ τέλος αὕτη εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου της.

Ἐνταῦθα δὲ ὁ ἄγγελος διέκοψε τὴν ἀφήγησίν του καὶ παρατηρήσας ὅτι τὸ ὡρολόγιον ἐδείκνυε μεσονύκτιον, εἶπεν ὅτι εἶνε ὥρα τοῦ ἀπιέναι, καθ' ὅτι ἡ ἐπαύριον ἦν ἐργάσιμος ἡμέρα καὶ ὤφειλεν ἀπὸ τῆς ὅης πρωϊνῆς ὥρας νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸ ἔργον του.

Ἠγέρθησαν τότε πάντες καὶ καλονυκτήσαντες τοὺς φιλοξενοῦντας ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια ὁρίσαντες τὸ ἐπιὸν Σάββατον ὡς ἡμέραν συγκεντρώσεως εἰς τὸν οἶκον Βέλγου συνυπαλλήλου.

Κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν μ. μ. τοῦ ἑπομένου Σαββάτου ἤμεθα πάλιν συνηγμένοι κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, καὶ δοθέντος τοῦ συνθήματος ἐν στιγμῇ, ἐννοεῖται, καταλλήλῳ ἤρξατο ὁ ἄγγελος τῆς συνεχείας τοῦ ἀνεκδότου του.

— Ἅμα φθάσασα εἰς Μούγδεν ἡ κόμησσα ἔσπευσε νὰ πληροφορηθῇ ποῦ διηυθύνθη ἡ πυροβολαρχία τοῦ ἀγαπητοῦ της, ἔμαθε δὲ μετὰ τρόμου καρδίας, ὅτι εἶχε διευθυνθῇ καὶ τοποθετηθῇ εἰς τὴν πρώτην ἀμυντικὴν γραμμήν, ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Γιαλοῦ, οὗ τὴν διάβασιν ὤφειλον νὰ ἐμποδίσωσι τοῖς ἀπὸ τῆς Κορέας ὁρμῶσιν ἐχθροῖς οἱ Ρῶσσοι

Ὡς γινώσκετε σκοπὸς τῆς γραμμῆς ταύτης τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ ἦν ἡ πρὸς καιρὸν ἀναχαίτισις τῶν ἀσιατικῶν ὁρδῶν, δι' ὃ καὶ μικρὰς σχετικῶς πολεμικὰς δυνάμεις εἶχον ἀντιτάξῃ πρὸ ἀντιπάλου μετὰ δεκαπλασίας δυνάμεως ἐκεῖθεν ὁρμῶντος. Ὅθεν μετὰ πάλην σφοδρὰν καὶ αἱματηροτάτην, καὶ ἀντίστασιν ἐξελθοῦσαν τῶν διαχαραχθέντων ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου ὁρίων καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ πρόξενον γενομένην ἱκανῶν ἀπωλειῶν, οἱ γενναῖοι μαχηταὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν.

Οἱ ἐκεῖθεν μεταφερόμενοι τραυματίαι, οὐκ ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, ἐμαρτύρουν τὸ πεῖσμα καὶ τὴν σφοδρότητα τῆς συμπλοκῆς. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἐρυθροῦ Σταυροῦ, εἰς ὃ ἡ κόμησσα ἀνῆκεν, εἰργάζετο ἀκαμάτως, παρέχον τὰς πρώτας βοηθείας τοῖς τετραυματισμένοις. Πολὺν φθορὰν εἶχεν ὑποστῇ δεκατισθὲν καὶ τοῦ πυροβολικοῦ τὸ προσωπικόν. Λύπην δ' ἀνέκφραστον ἠσθάνθη ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, ὅτε μετὰ τὴν ὑποχώρησιν δι δόθη, ὅτι ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Δ. ἔλειπεν. Οὐδεὶς περὶ τῆς τύχης του νὰ εἴπῃ ἠδύνατο· φαίνεται πληγωθεὶς ἐν τῇ συγχύσει ἀπελήφθη.

Μὴ δυστάσασα τότε περὶ τοῦ πρακτέου οὔτε ἐπὶ στιγμὴν ἡ ἀτρόμητος κόμησσα, λαμβάνει τ' ἀπαιτούμενα ἐφόδια δι' ἐπιδέσμους τραυμάτων καὶ παροχὴν ἐπειγούσης βοηθείας, καὶ παρὰ τὰς ἀποτροπὰς τῶν πάντων, οὐδενὸς τὴν συνοδίαν ἀποδεχθεῖσα μετὰ μόνου ἑνὸς κυνὸς, λαμπροῦ καὶ θαυμασίως ἐξησκημένου ἀνιχνευτοῦ τραυματιῶν καὶ δὴ Ρώσσων, τρέπεται τὴν πρὸς τὸ Τουρεντσέν.

Ἀφ' οὗ δ' ἐπὶ ὁλόκληρον ἡμέραν ἐπλανήθη ἀνιχνεύουσα, εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸ πολύτιμον εὕρημά της: Πλὴν ἐν ποίᾳ καταστάσει!

Πτῶμα παραμεμορφωμένον, κατέκειτο ἀναίσθητος μεταξὺ πολλῶν ψυχρῶν πτωμάτων.

Κύψασα δ' ἐπέθηκε φίλημα ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ μετώπου του, ἔψαυσε τὴν καρδίαν του καὶ, αἰσθανθεῖσα σημεῖα ζωῆς, ἐπελάβετο τῆς ταχείας παροχῆς βοηθείας, δι' ὅσων αἱ ἰατρικαί της γνώσεις τῇ ἐπέτρεπον μέσων.

Ἐν ταύτῃ δ' ἀκριβῶς τῇ θέσει κατελήφθη ὑπὸ τῶν ἐπιδραμόντων Ἰαπώνων, οἵτινες μετὰ τὴν τοῦ ποταμοῦ διάβασιν ἐχώρουν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν.

Μετὰ σεβασμοῦ, ἀξίου πεπολιτισμένων λαῶν, ἔστησαν πρὸ τοῦ ἀπαραμίλλου τούτου θάρρους καὶ τῆς ἀνωτέρας παντὸς ὁρίου ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἰατροὶ οἱ διασημότεροι τοῦ ἀποσπάσματος καλοῦνται, καὶ τὴν ἀναζωογόνησιν καὶ περίθαλψιν τοῦ τραυματίου ἀναλαμβάνουσι.

Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ σπανίου τούτου ζεύγους, τοῦ στρατιώτου ἀφ' ἑνὸς, γενομένου θύματος τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους ἀφ' ἑτέρου, ἀψηφισάσης κινδύνους καὶ κόπους πρὸ ἑτέρου ὑψηλοῦ, ὅσον καὶ εὐγενοῦς φιλανθρωπικοῦ καθήκοντος, ὁ εὐτυχὴς τῶν ὁρδῶν ἀρχηγός, ὁ γενναῖος στρατηγὸς Κουρόκη.

Ἐν διαλέκτῳ καθαρᾷ Ρωσσικῇ παρηγορεῖ τὴν νεαρὰν κόμησσαν, παραθαρρύνει καὶ βεβαιοῖ, ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ, ὅτι εἶνε ἐλευθέρα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς τάξεις τῶν ὁμοφύλων της εὐθὺς ὡς τὸ ἀπαιτήσῃ, οὐχὶ μόνον, διότι ἡ Ἰαπωνία δὲν ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ γυναικῶν καὶ εἰρηνικῶν κατοίκων, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος, ἀλλὰ καὶ διότί ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ὡς ἀδελφῆ τοῦ ἐλέους διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ νόμου πάντων τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν. Ἰδὼν δ' ὁ Κουρόκης τὸ βλέμμα συμπαθείας, ὅπερ ἔρριψεν ἡ κόμησσα ἐπὶ τοῦ τραυματίου της, ἐνόησε τὸν ἐνδόμυχον αὐτῆς πόθον καὶ στοχασμὸν καὶ προσέθηκε.— Μὴ ἀνησυχεῖτε, εὐγενεστάτη δεσποινίς, οὐδεὶς θέλει ἀποχωρήσῃ ὑμᾶς τοῦ προσφιλοῦς ὑμῖν τραυματίου, ἄλλως τε καὶ διότι δὲν εἶνε πλέον ὁ στρατιώτης, ὁ μαχητής, καθ' οὗ ἐμαχόμεθα, ἀλλ' εἶνε ἐρείπιον τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου, ἀφ' οὗ ἀποσύρεται ἀνεπιστρεπτεί.»

Δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις τῆς ἐν συγκινήσει διατελούσης κομήσσης.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἀπὸ τοῦ γεγονότος τούτου, ἡ κόμησσα ἐν μεγάλῃ συνοδίᾳ Ἰαπωνικοῦ ἀποσπάσματος ἐπιστρέφει εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ὁμοεθνῶν αὐτῆς μετὰ τοῦ πολυτίμου τραυματίου της, καὶ διὰ Λιαπὸν καὶ Μουγδὲν φθάνει εἰς Χαρμπὶν ἔνθα ἐν σχετικῇ ἡσυχίᾳ ἀφιεροῦται ὁλοψύχως εἰς τὴν νοσηλίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ, οὗτινος αἱ πληγαὶ ἐπουλοῦντο βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

Μετὰ δὲ τὴν ἐντελῆ ἀνάρρωσίν του ἀπεφασίσθη ἡ εἰς Ρωσσίαν ἐπανάκαμψις!

Ἀλλ' οἴα ἐπανάκαμψις!

Πρό τινων μηνῶν ἔφευγεν πλήρης ζωῆς ἀνθηρὸς, ἀκμαῖος, μετὰ μέλλοντος ἀγνώστου διὰ τὸν πόλεμον ἐκεῖνος, ἐνῷ ἔτρεχε κατὰ πόδας ἐλπίζουσα καὶ ἐρῶσα ἐμμανῶς ἐκείνη· σήμερον δὲ ἐπανήρχετο ἐρείπιον τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου χωλὸς καὶ μονόφθαλμος ἐκεῖνος, ἄπελπις δὲ καὶ ἐν τελείᾳ ἀπογνώσει ἐκείνη!

Καὶ μὴ νομίσητε, ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ τοῦ πιθοῦς ἀπήλπιζον αὐτήν! Ὤ! ταῦτα ἦσαν ὡς καὶ πρὶν ἀβλαβῆ καὶ ἀκέραια διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐρώτης καρδίας.

Ἄλλο τι ἦν τὸ θανατοῦν τὴν δύστηνον κόρην — ἡ ἀπώλεια τοῦ μνημονικοῦ τοῦ ἀγαπητοῦ της, ἀπόρροια βαρείας περιπνευμονίας καὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοσαῦτα μαρτύρια, εἰς τόσας θυσίας, εἰς τόσους μόχθους, ἐλπίζουσα νὰ τύχῃ συγγνώμης, ν' ἀξιωθῇ βλέμματος συμπαθείας καὶ ἀντὶ τούτων ὅλων νὰ καταδικασθῇ εἰς σκληρὸν βάσανον, ἀσυγχώρητος ὑπὸ τοῦ θύματος ἐκείνου τοῦ πρὸς αὐτὴν ἁγνοῦ καὶ σφοδροῦ ἔρωτος! Ὤ! ἂν τῷ ἐπανήρχετο τοὐλάχιστον ἡ μνήμη! ἂν ἤρχετο ἡ στιγμὴ ἐκείνη ν' ἀκούσω παρὰ τῶν χειλέων του ἕνα λόγον συμπαθείας, συγγνώμης διὰ τὴν τότε ἀδιαφορίαν μου, θὰ ἐλάμβανον τελείαν ὁμοιβὴν τῶν μόχθων μου, θὰ ἀπέθνησκον ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ, ὡς ὁ ἁμαρτωλὸς ἐκεῖνος ὁ ἐπιθανάτιος, οὗ τὰ πλημμελήματα ἀφίησιν ὁ πνευματικὸς ἐν τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων μυστηρίων «Θεέ μου Παντοδύναμε! ἐπανάφερε αὐτῷ τὴν μνήμην καὶ λάβε τὴν ζωήν μου καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ προσφιλοῦς μοι ἐντὸς ἔτι· ἀρκεῖ μοι στιγμὴ ἀναγνωρίσεως, ἀρκεῖ μοι στιγμιαία τῆς μνήμης του ἐνίσχυσις καὶ ἐπάνοδος τῶν ἄλλοτε ἐν αὐτῇ ἀποτυπωθεισῶν ἐντυπώσεων.»

Οἱ ἰατροὶ παρεῖχον ἐλπίδας βαθμιαίας ἐπανόδου τοῦ μνημονικοῦ, καὶ τοῦτο ἐνεθάρρυνε καὶ ἐνίσχυσεν ἐν μέρει τὴν καταβληθεῖσαν κόμησσαν χωρὶς ἡ τάλαινα νὰ γνωσθῇ, οἷαι ἔτι δοκιμασίαι τὴν ἀνέμενον!

Εἰς Μόσχαν φθάσασα εὗρε τοὺς γονεῖς τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀναμένοντας. Εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην τὴν σπαράξασαν τὸ καρδίας τῶν παρισταμένων ἡ ταλαίπωρος μήτηρ πίπτει λιπόθυμος. Καὶ ἐπανέφερον μὲν αὐτὴν εἰς τὴν ζωήν, πλὴν τόσῳ βαρεῖα ἦν ἡ πληγή, ὥστε διεσάλευσε τὰς φρένας αὐτῆς.

Μετὰ δύο ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς των εἰς Μόσχαν ἑβδομάδας ὁ ἀσθενὴς ἐχειροτέρευσε. Συμβούλιον ἰατρικὸν εὗρε τὴν κατάστασιν αὐτοῦ λίαν κρίσιμον, οἵα πάντοτε παρουσιάζεται ἡ ἀποτροπιάσις τῆς περιπνευμονίας. Μεθ' ἡμέρας δέ τινας ἀφῆκεν ἐντελῶς τὸν κόσμον, ὃν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης πορὰ τὸν ποταμὸν Ἠλεοῦ ἡμέρας ἤρξατο ἀρίνων κατὰ μερίδας.

Ἡ σκληρῶς δοκιμασθεῖσα νέα τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν καὶ ἔδραμεν ἀπαρηγόρητος αὐτὴ νὰ παρηγορήσῃ τὸν γέροντα ἀξιωματικὸν πατέρα.

Μάταιος ὅμως κόπος! Μόλις τὴν θύραν ἤνοιξεν ἔμεινεν ὡσεὶ ἀπολιθωθεῖσα! ἐπὶ τοῦ δαπέδου κατέκειτο ἐκτάδην νεκρὸς ὁ τάλας γέρων! Ἀπέθανε προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας.

Τί ἀρά γε θὰ ἔκαμνεν ἀνὴρ ὑποβληθεὶς εἰς παρόμοια μαρτύρια;

Ἀρίνων τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν κρίσιν ὑμῶν, ἐξακολουθῶ ἐκθέτων τὸ τί ἡ νέα αὕτη ἔπραξεν.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐκστατισθεῖσαν αἱ ἕδραι της, ἀπέβλεψε τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος καὶ ὡς μέσον ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν δεινῶν ἄριστον ἐσκέφθη τὴν αὐτοκτονίαν. Ἀπὸ τῆς σκέψεως ὅμως ταύτης ἀπεστάσθη ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἀπολεσθέντος ἥρωος ὅστις ἐν στιγμῇ πόνου καρδίας, ἀντὶ νὰ προβῇ εἰς τοιοῦτον ἀντιχριστιανικὸν διάβημα, ἐτράπη τὴν πρὸς τὸν πόλεμον, ὅπως ἀποθνήσκων ἐκεῖ κάτω, προσενέγκῃ τοὐλάχιστον τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

— Διατί τάχα νὰ μὴ ἐπανέλθω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ εἰς τὸ σφαγεῖον ἐκεῖνο, οἷος εἶναι ὁ σημερινὸς πόλεμος μὲ τὰς ἐφευρέσεις του, ὅπως παρέχουσα βοήθειαν καὶ περιθάλπουσα τὰ ἀκρωτηριαζόμενα θύματα τῆς βαρβαρότητος, ἀνακουρίζω ψυχὰς τεθλιμμένας ἄλλων ἡρώων, ὧν τὴν ἐπάνοδον καρδίαι συντετριμμέναι ἀναμένουσι, τὰς οἵας μάτην ἐδῶ ἐν Ρωσσίᾳ!!!»

Πρὶν δ' ἀναχωρήσῃ ἔρχεται καὶ ἀποχαιρετίζει τὸν θεῖον καὶ τὴν θείαν της, ἐφοδιάζεται διὰ χιλιάδων τινῶν ρουβλίων καὶ διὰ κατολλήλων γραμμάτων, παρεχόντων ἐλευθέραν τὴν δίοδον καὶ ἀναχωρεῖ, σπεύδουσα ὅπου τὸ ἀρέπανον τοῦ θανάτου θερίζει πολλὰς ἀνθηρὰς ὑπάρξεις πρωΐων, ἀδίκως καὶ παραλόγως.

Τὰς παρεμονὰς τῆς τρομερᾶς πρὸ τοῦ Λιεπὰν πολυημέρου μάχης εὑρίσκομεν αὐτὴν ἐκεῖ ἕτοιμον νὰ ἐργασθῇ.

Ὅτε δ' ἐκρότησαν τὰ πυροβόλα καὶ ἤρξαντο καταφθάνοντες κατὰ χιλιάδας οἱ τραυματίαι, ὁ κόσμος ὅλος ἔκθαμβος ἐθεώρει, μεθ' οἵας τρυφερότητος καὶ ἐπιμελείας ἡ ἀκούραστος «ἀδελφίτσα» ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον, εἰς τὸν τρίτον, εἰς τὸν τέταρτον, τὸν χιλιοστὸν αἱμορραγῆ καὶ καταβεβιασμένον ἴσως στρατιώτην.

Τὴν νύκτα δὲ τῆς ἀπὸ Λιεπὰν ὑποχωρήσεως, τῆς ἐπιλθούσης, ὡς γνωστόν, συνεπείᾳ μερικῆς τινος ἀποτυχίας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν σχεδίου μάχης λαμπροῦ, ἡ ἄγνωστος ἐκείνη ἀδελφή, τελευταία τοῦ καθήκοντος θεράπαινα, μένει ἐξακολουθοῦσα τὸ ἔργον της ὑπὸ τὸν σιφυρμὸν τῶν σφαιρῶν, πλύνουσα καὶ ἐπιδένουσα πληγὰς τῶν τελευταίων καταφθανόντων τραυματιῶν.

Ὅτε δὲ παραδοθέντων καὶ τούτων εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν, τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ ἑτοιμάζετο νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ Λιεπὰν, σφαῖρα βολφόνος προσβάλλει τὴν ἀρωνον ἀδελφὴν τοῦ ἐλέους καὶ τὴν καταρρίπτει αἱμόφυρτον, συντρίψασα αὐτῇ ἀμφοτέρας τὰς κνήμας.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μικρὸν νέφος ἀμαυροῖ τὴν λαμπρότητα τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ βάρος εἶναι ἐλαφρὸν εἰς τὸν ὦμον τοῦ φίλου μας.

Πᾶς τις βιον ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν ἐποχήν του.

Ἡ ἀμάθεια φέρει πάντοτε εἰς τὴν ὑποταγήν.

Ἡ σύγκρισις δὲν εἶνε λόγος.

Τὸ διαρκὲς παίγνιον δὲν ἀξίζει

Ὁ κάμνων λάθη, πολλὰ μανθάνει.

Εἰς τὸν χορόν:

— *Mademoiselle*, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Ἄ! σᾶς εὐχαριστῶ, ἐξοχώτατε, λοιπὸν θὰ κάμετε ὅ,τι θέλω;

— Ὅ,τι διατάξετε, εἶμαι πρόθυμος.

— Ἁπλούστατον, εἰς κατάλληλον στιγμὴν ὅπου θὰ χορεύω Βάλς μετὰ τοῦ..... θ' ἀφήσω νὰ μοῦ πέσῃ τὸ ἀνεμιστήριον.....

— Ἄ, ναί. ἠνόησα καὶ θὰ τὸ πάρω νὰ σᾶς τὸ δώσω....

— Δηλαδὴ θὰ τὸ κρατῆτε ἕως ὅτου χορεύσω.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὸ δικαστήριον.

— Δὲν σὲ καταδικάζω σήμερον, ἐλπίζω ὅμως, ἔτι θὰ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σὲ βλέπω ἐδῶ.

— Πῶς; Θὰ σᾶς μεταθέσουν;

×

Εἰς τὰς ἐξετάσεις

Ὁ καθηγητής. — Ποῖαι εἶνε αἱ κύριαι ἰδιότητες τῆς θερμότητος;

Ὁ μαθητής. — Διαστέλλει τὰ σώματα.

Ὁ καθ. — Ἔξαρετα! Φέρε παράδειγμα...

Ὁ μαθ. μένει ἄφωνος.

Ὁ καθ. — Ἔμπρὸς παιδί μου.... Δὲν εἶνε δύσκολον. Ὑπάρχουσι γνωστότατα παραδείγματα..

Ὁ μαθ. — Ἄ μάλιστα! Οἱ πίδες μου, ἀναφωνεῖ σίγνης....

Ὁ καθ. (ἐπλήκτος) — Πῶς!

Ὁ μαθ. — Τὸ καλοκαίρι ἐξογκοῦνται τόσον, ὥστε δυσκολεύομαι νὰ τρέχω!...

×

Εἰς ἓν ξενοδοχεῖον.

Ὁ πελάτης. Πένε δραχμὰς τὴν ἡμέραν; ἀλλὰ εἶνε φθηνόν. Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ ἐλέγατε.

Ὁ ξενοδόχος. Μάλιστα! Καὶ θὰ ἐμένατε;

Εἷς κύριος σταματᾶται ὑπό τινος ρυπαροῦ χαμηνίου.

— Μία πεντάρα κύριε, γιὰ τὸν τυφλὸ πατέρα μου!...

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου;

— Νὰ ἐκεῖ στὸ καφενεδάκι... Διαβάζει ἐφημερίδα!

×

Εἰς τὸ κακουργοδικεῖον.

— Καὶ πῶς κατώρθωσες μὲ μιὰ γροθιὰ νὰ σκοτώσῃς τὴν γυναῖκα σου; Πῶς τὴν ἐκτύπησες.

— Νὰ ἔτσι, κύριε πρόεδρε, μὰ δὲν τὸ ἤθελα...

Καὶ καταφέρει ἰσχυρὸν γρόνθον κατὰ πρόσωπον τοῦ παραπλεύρως χωροφύλακος.

×

Εἷς ἀγαθὸς προτιθέμενος νὰ νυμφευθῇ γυναῖκα πολὺ πλέον αὐτοῦ ἡλικιωμένην, ἔλεγε πρός τινα φίλον του.

— Φίλε μου, πολὺ τὸ συλλογίζομαι νὰ πάρω γυναῖκα διπλασίας ἡλικίας. Φαντάσου ὅτι ὅταν ἐγὼ θὰ εἶμαι ἑκατὸν χρόνων ἐκείνη θὰ εἶνε διακοσίων. Φοβερόν!

×

Ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ ἰατροῦ Ζ. εἶνε πολὺ ταραξίας. Κάποτε ἤχησεν ὁ κώδων καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀναμονῆς εἷς ἀσθενής.

— Ποῖος εἶνε, ἐρωτᾷ ὁ ἰατρὸς τὸν μικρὸν υἱόν του.

— Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πεθαίνουν!

×

— Ἀπὸ τί ἀπέθανεν ὁ πατέρας σου; Ἠρώτησε τὸν Μίμην εἷς συμμαθητής του.

— Ἀλκοολικός... Ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα ἐκάη...

— Καὶ καίει τὸ οἰνόπνευμα;

— Οὔ! Ἡ μαμὰ πάθε πρωὶ μὲ οἰνόπνευμα φύνει τὸν καφέ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Βορρᾶς φυσοῦσε μιὰ νυχτιὰ καὶ τ' ἄστρ' ἀλάργου [σβύναν,
Ἕνα 'ρημόδραδο ψυχὸ σ' ἐγνώριστ' ἡ καρδιά μου.
Μαυρήλα εἶχε ὁ οὐρανὸς καὶ καταχνιὰ 'σκορποῦσε,
Παντοῦ χλωμάδα ἔβλεπαν τὰ μάτια τὰ 'δικά μου

Ἐκεῖ! ὡς λαμπάδες ἄναψαν ἡ ἀστραπὲς σιμά μου,
Καὶ διέκριναν ἀντικρυνὰ τὴ μάγισσα μορφή σου.
Ὡς τ' ἀστραπόβροντα φωτιὲς τὸ βλέμμα σου 'σκοποῦσε
Καὶ τότε ὤ! ἀνάμνησις! δεσμότην σου σοῦ ἔδωκα, [ἀμέσως τὴν καρδιά μου.

Περᾶσαν χρόνοι καὶ καιροί... ἀπ' τὴ νυχτιὰ ἐκείνη,
Ποῦ κατὰ πρῶτον γνώρισα τὸ μαγικόν σου ὄμμα,
Περᾶσαν ἀλησμόνητοι 'στοῦ βίου τὴν ἀνέμη,
Καὶ τὸ γλυκὺ τὸ ὄμμα θαρρῶ πῶς βλέμμ' ἀκόμη [καὶ ἡ ψυχή μου τρέμει.

Σοφ. Κ. Οἰκονομίδου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

86. Αἴνιγμα.

Μὲ δύο φθόγγους μουσικοὺς
καὶ μυροδάτα ἴα
θὰ σχηματισθῇ μιὰ λέξις
ποῦ γεμίζει ἡ κοιλία.

87. Γρῖφος.

ΩΣΚ ὄν ς' Τ ν' τίνος

88. Γρῖφος.

Ἀλλὰ ἀν δρὸ σως

89. Φέρδην — Μύρδην.

1) Ἡ ἐκθὶν Μανύα

2) Σθενόκι Σόλτος

90. Πρόβλημα.

Κύριός συνήντησεν εἰς μίαν γωνίαν ἕνα ἐπαίτην ζητοῦντα ἐλεημοσύνην καὶ πλησιάσας εἶπεν πρὸς αὐτὸν· πῶς ἐπῆγε σήμερα πατριώτη πόσα ἐσύναξες, λέγει δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ ἐπαίτης. Εἶναι τώρα τεσσαρες (4) ἡμέραι ὅπου κάθημαι ἐδῶ· ὅσα ἐσύναξα τὴν πρώτην ἡμέραν τὰ ἴδια ἐσύναξα καὶ τὴν δευτέραν· τὴν τρίτην ὅμως ἐσύναξα τὰ μισὰ τὴν δὲ τετάρτην ἐσύναξα τὰ μισὰ τῆς τρίτης. Τώρα καλέ μου κύριε ἐὰν μὲ δώσης καὶ σὺ μίαν πεντάραν θὰ τὰ κάμω σωστὰς πέντε (5) δραχμάς.

Ζητεῖται πόσα ἔδωκαν τὰς δύο πρώτας ἡμέρας πόσα τὴν τρίτην καὶ πόσα τὴν τετάρτην καὶ μὲ τὴν πεντάραν ποῦ τοῦ ἔδωσεν ὁ κύριος ἔγειναν (5) πέντε δραχμαί.

Δανιὴλ Κ. Κατσάκος

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

15 — 16 τεύχους. 78 Ναός = Να - ὸς, — 79 τὸ ὅλον 900, εἰς ἑκάστην 450. — 80. Ὁ σοφὸς σκύλος εἶνε καλὸς φίλος. — 81. Ἀπ' ὅλα τὰ μυρωδικὰ κάλιο μυρίζει ἡ μάνα.

Λύται. — Δανιὴλ Κατσάκος ἐκ Κωνσταντζῆς 7 (καθυστερήσας), — Μ. Φλῶρος ἐκ Καϊρου 7 (καθυστερήσας), — Α. Βέλος ἐκ Σύρου 4, — Ρωμαῖος Ἀθηνῶν 3, — Εὐφρ. Μαρίκου Πειραιῶς 4, — Γαλανὴ Ἑλληνὶς Ἀθηνῶν 4.

Ζ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτης πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἐνδυμάτων.
Ὁδὸς Βιδέσκου-Βόδα ἀριθ. 2 Βουκουρέστιον.
Ἐκτελεῖ μετ' ἀκριβείας καὶ τέχνης πᾶσαν παραγγελίαν ραπτικῆς καὶ κοπτικῆς.

Δ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

32. Rue de Ecoles

Grand Hotel de Familles.

Ἀναλαμβάνει νὰ ὁδηγήσῃ δωρεὰν ἀνὰ τὰ Παρισινὰ Κέντρα πάντα συνδρομητὴν τῆς «Φύσεως φέροντα συστατικὴν τῆς διευθύνσεως ἐπιστολήν.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ ὅτι

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1905 τίθησιν εἰς κυκλοφορίαν τραπεζικὰ γραμμάτια τῶν δραχμῶν 25, εἴκοσι πέντε, νέας ἐκδόσεως (ὀγδόης) καὶ νέου τύπου μήκους 17 περίπου ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πλάτους 8 1)2 περίπου ἑκατοστῶν.

Τὰ νέα ταῦτα τραπεζικὰ γραμμάτια διακρίνονται ἐκ τῶν ἑξῆς κυριωτέρων γνωρισμάτων :

Ἐπὶ τῆς προσόψεως

Φέρουσι πρὸς τὰ ἄνω ἐν σχήματι τόξου διὰ κεφαλαίων μελανῶν στοιχείων τὰς λέξεις «Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος», ἀμέσως δὲ κάτωθι εἰκονίζονται καθήμεναι ἐν συμπλέγματι ἡ Ἐμπορία καὶ ἡ Γεωργία. Ὑπὸ ταύτας ἐν μελανῇ ταινίᾳ ἀποτυποῦνται διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων αἱ λέξεις «δραχμαὶ εἰκοσιπέντε». Ὑπὸ τὴν χρονολογίαν φέρονται ἀριστερᾷ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Ταμίου τῆς Τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ ἡ τοῦ Διευθυντοῦ καὶ δεξιᾷ ἡ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου, τεθειμέναι αἱ μὲν τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ Ταμίου διὰ σφραγιστῆρος ἡ δὲ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου ἰδιοχείρως.

Ἑκατέρωθεν τοῦ γραμματίου ἀποτυποῦνται ἐν κυκλικοῖς πλαισίοις περιβαλλομένοις ὑπὸ δαντελλοειδοῦς ποικίλματος, ἀριστερᾷ μὲν ἡ εἰκὼν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Τραπέζης Γεωργίου Σταύρου, δεξιᾷ δὲ τὸ Βασιλικὸν Στέμμα. Ἄνωθεν τῶν πλαισίων τούτων φέρεται ἐν θυρεοῖς κεκοσμημένοις ὁ ἀριθμὸς 25 διὰ μεγάλων λευκῶν στοιχείων ἡ σειρὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς ἑκάστου γραμματίου. Ἡ ὅλη πρόσοψις, περιβαλλομένη διὰ κοσμημάτων καὶ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἀριθμοῦ 25 ἐν μικροῖς κυκλικοῖς πλαισίοις, εἶνε χρώματος κατὰ μὲν τὸ κέντρον ἀχυρίνου κατὰ δὲ τὰ ἄκρα ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ.

Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀπισθίας ὄψεως εἰκονίζεται ἐντὸς πλαισίου νεαρὸς Ἑρμῆς, προστάτης τῆς ναυτιλίας, ἀνακεκλιμένος ἐπὶ δελφῖνος, ἐνῷ μακρόθεν φαίνεται πλέον ἀτμόπλοιον μετὰ τῶν ἱστίων ἀναπεπταμένων.

Ἄνωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης ἐν μελανῇ τοξοειδεῖ ταινίᾳ ἀναγινώσκεται ἡ λέξις «Banque» κάτωθεν δὲ ἐν ἐπίσης μελαναῖς ταινίαις αἱ λέξεις «Nationale de Grèce» καὶ ὑπὸ ταύτας ὁ αὔξων ἀριθμὸς τῆς ἐκδόσεως (ἔκδοσις ὀγδόη), τὸ πρῶτον ἤδη ἐκτυπούμενος ἐπὶ τῶν τραπεζικῶν γραμματίων. Ἑκατέρωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης καὶ ἐν θυρεοῖς πεποικιλμένοις διὰ δαντελλοειδῶν κοσμημάτων ἐκτυποῦται διὰ μεγάλων λευκῶν στοιχείων ὁ ἀριθμὸς 25.

Ἥτε ἐν τῷ μέσῳ εἰκὼν καὶ οἱ ἑκατέρωθεν ταύτης θυρεοὶ πλαισιοῦνται διὰ δαντελλοειδοῦς ποικίλματος χρωμάτων κυανοῦ καστανίνου καὶ ἐρυθροῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1904.

Ὁ Διοικητὴς
Σ. Στρέϊτ

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου»